

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์นักเขียนจากการสัมภาษณ์

ประวัติของนักเขียนทั้ง 3 คน มีดังต่อไปนี้ คือ

ประวัติของ ม.ล. เบญจมาศ ชุ่มสาย

นามปากกา	“เบญจมาศ” “ดอกไม้ อภิรม” “ดาวพระเสาร์” และ “สาวสองพันปี”
วันเกิด	วันเสาร์ที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2474
สถานที่เกิด	พังงา
อายุ	๘๖ ปี
ศาสนา	พุทธ
การศึกษา	มัธยม โรงเรียนสายปัญญา มหาวิทยาลัย ประกาศนียบัตร วิชาการหนังสือพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกาศนียบัตร วิชาครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) กระทรวงศึกษาธิการ ปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยศิลปากร คณะ จิตรกรรมและประติมากรรม (เรียน 2 ปีไม่จบ) A. A BUSINESS ADMINISTRATION ARMSTRONG COLLEGE, BERKELEY, CALIFORNIA, USA

ประวัติการทำงาน 2494

ประจำกองบรรณาธิการ นิตยสารเดลิเมล์วันจันทร์

คอลัมนิสต์ประจำคอลัมน์ ตอบจดหมายผู้อ่าน

คอลัมนิสต์ คอลัมน์ “จากแม่ถึงลูกหนู”

เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับการครองเรือน ในเดลิเมล์
รายเดือน

2497

ประจำคอลัมน์สตรี นสพ. เทอดไทรายวัน, สารเสรี

2497 - 2509

เป็นครูประจำในโรงเรียน ศิริวัฒนา เป็นโรงเรียนระดับ
อนุบาล - มัธยมปีที่ 5

คอลัมนิสต์และนักเขียนคอลัมน์ เขียนเรื่องสั้น นวนิยาย
บทกวี ประจำนิตยสาร รายสัปดาห์และรายเดือน เช่น

แปล

- แม่บ้านการเรือน, ชาวกรุง, เพลินจิต, สกุลไทย และ
สารคดี ประจำสำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์ แพร์พิทยา
และ สำนักพิมพ์ก้าวหน้า
- 2509 - 2512 ศึกษาต่อวิชาบริหารธุรกิจที่ประเทศอเมริกา
- 2512 - 2517 ผู้จัดการศูนย์วิทยุติดตามตัวและผู้ช่วยหัวหน้าฝ่ายต่าง
ประเทศ บริษัท โทรคมนาคมเพื่อสื่อสารมวลชนแห่ง
ประเทศไทย, กรมไปรษณีย์โทรเลข, กระทรวงคมนาคม
- 2517 ประจำคอลัมน์สตรี นสพ. เอกรัฐรายวัน และแปลข่าว
ต่างประเทศ เริ่มคอลัมน์ สาวสองพันปี ในนิตยสาร
สาวสยาม
- 2518 ประจำคอลัมน์ “สาวสองพันปีสอนน้อง” เป็นการตอบ
ปัญหาเพศศึกษาและปัญหาชีวิต ใน นสพ. รายวัน
เสียงปวงชน และทำข่าวหน้าสตรี ใน นสพ. เสียงปวง
ชน
เขียนคอลัมน์ประจำ ในนิตยสารต่าง ๆ
- 2520 - 2527 ที่ปรึกษา ฝ่ายสังคมสงเคราะห์ สถานบริหารร่างกาย
“เวลด์คลับ”
- 2527 - 2529 ที่ปรึกษาฝ่ายเพศศึกษาปัญหาชีวิต ประจำคลินิก
สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย
ประชาสัมพันธ์ โรงเรียนสอนตัดเสื้อ กาลวิน
ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์และผู้จัดการฝ่ายประชา
สัมพันธ์ ส่งออกและนำเข้า บริษัท อุดมรัตน์ จำกัด
ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคคลิกภาพ
บาร์บิซอน (BARBIZON) สาขาจากอเมริกา
- 2540 ฝ่ายจัดการ S.N.C. (THAILAND) CO., LTD.
ประจำคอลัมน์ “ร้อยเสน่ห์า” นิตยสารผู้หญิงวันนี้
นิตยสาร สตาร์แพชั่น, ทินเอจ แพชั่น, กุลสตรี และ
นิตยสารเจ้าสาว

บรรณาธิการ สำนักพิมพ์เบญจมาศ, บริษัท ไลน์
คอมพิว กราฟฟิค จำกัด

สถานภาพสังคม อุปนายกที่สาม สโมสร ไลออนส์ พระนั่งเกล้า ฯ
กรรมการ สายปัญญาสมาคม ในพระบรมราชูปถัมภ์
กรรมการ ชมรมผู้รักต้นไม้ กรุงเทพมหานคร
สมาชิก สมาคมศิษย์เก่าแคลิฟอร์เนีย

สถานภาพ สมรส พ.ศ. 2497 กับ คุณ ชลิต ณ นคร
มีบุตรชาย 3 คน บุตรสาว 1 คน
หย่า พ.ศ. 2517

ผลงาน ปี 2537 - 2539
เลดี้ โนวาว (สไตล์-สเติก-เช็กส์)
รักระหว่างท้อง
พ่อคน - แม่คน
สาวสวย สุขภาพดี
เมื่อรักแล้วอย่ากลัว
หอมกลิ่นแม่มาย
ตำรับรักจากอินเดีย
สาวสองพันปีสอนน้อง (ตอบปัญหาคู่สมรส)
สาวสองพันปีสอนน้อง (ตอบปัญหาหนุ่ม-หนุ่ม)
อาทิตย์ครึ่งแสง
ซุบซิบซุกไซ้ เรื่องผู้หญิง
คู่มือแม่บ้านสาวออฟฟิศ ชุดที่ 1 - 3
เคล็ดลับดูไฝบนกายสาว
ผู้หญิงรุ่นใหม่วางตัวอย่างไรในสังคมระดับสูง
รักต่างยุค
เรื่องของสาว (หนุ่มก็รู้ได้)
แรกรุ่น รุ่นแรก
แหวนตรา
บงกชแก้ว

เพชรน้ำหนึ่ง

ดรุณี (เป็นรวมเรื่องที่เขียนโดยนักเขียนหลายคน)

เรื่องแปลที่เคยตีพิมพ์มาแล้ว

ตำราทำขนมเค้ก 2 เล่ม

ตำราอาหารฝรั่งเศส

ตำราจัดดอกไม้ญี่ปุ่น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติโดยย่อ

ครอบครัวของ ม.ล.เบญจมาศ เป็นครอบครัวที่อบอุ่น เนื่องจากเป็นครอบครัวใหญ่ มีคุณพ่อเป็นเสาหลักของบ้านในการให้การอบรมและชี้แนะแนวทางต่าง ๆ ให้กับลูก ส่วนคุณแม่เป็นแม่บ้านที่คอยดูแลเอาใจใส่บ้านและครอบครัวอย่างใกล้ชิด คุณพ่อของม.ล.เบญจมาศเป็นลูกที่สิบมาจากรัชกาลที่ 3 คือสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ฯ ซึ่งถือว่าเป็นเชื้อเจ้าโดยตรง มีอาชีพเป็นทนายความรับราชการอยู่กรมโลหกิจและได้เลื่อนยศเป็นหลวง คือ หลวงพิเศษโลหศิลป์ทำงานดูแลเหมืองแร่อยู่ที่ จ.พังงา คุณเบญจมาศจึงเกิดที่ จ.พังงา และมีความสนิทสนมกับคุณพ่อมากกว่าคุณแม่ เพราะคุณพ่อชอบลูกคุยเก่งโต้ตอบได้ ชอบให้ลูกเรียนเก่ง ๆ “...ตอนเล็ก ๆ ครอบครัวอบอุ่นเล่นกันเป็นคู่ ๆ ตีกันเป็นคู่ ๆ ป้า(คุณพ่อม.ล.เบญจมาศ) จะเป็นคนดูแลลูก ๆ ทุกคน คุณแม่จะดูแลเรื่องสำหรับอาหาร...”

คุณเบญจมาศมีพี่น้อง 10 คน “... ดิฉันเป็นคนที 7 หญิง 5 ชาย 5 เราซึ่งเป็นคนที่ 7 นี้ถือว่าไทม์มิ่ง (TIMING) ดี (หัวเราะ) เพราะน้องคนที่ 7 ไม่ค่อยได้ทำงานบ้านหรือมีหน้าที่เรียนหนังสืออย่างเดียว” คุณเบญจมาศจึงมีโอกาสได้รับการศึกษามากกว่าคนอื่น ๆ แต่จริง ๆ แล้ว ลูกทุกคนก็ได้รับการศึกษาถึงขั้นปริญญาทั้งหมด ยกเว้นพี่สาวคนโตที่จบแค่มอแปดเพราะต้องออกมาช่วยคุณแม่ดูแลน้อง ๆ ม.ล.เบญจมาศมีคุณแม่เป็นครู และคุณพ่อเป็นทนายความ ทุกคนในบ้านจึงรักการอ่านหนังสือมาก คุณพ่อจะคอยดูแล ลูก ๆ เรื่องการเรียนให้ขยันอ่านหนังสือ ขยันท่องศัพท์เพราะเล็งเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นและมีความสำคัญโดยเฉพาะต่อคนที่อยากจะเป็นหมออย่างคุณ เบญจมาศ แต่เหตุผลที่คุณเบญจมาศอยากเป็นหมอก็เพราะแค้นที่พี่สาวคนหนึ่งเป็นพยาบาลซึ่งใคร ๆ มักจะมองว่าพยาบาลเป็นลูกน้องหมอ

“...ความจริงตัวเองชอบเขียนรูปแต่งกลอน ...ที่อยากเรียนหมอเพราะอยากเป็นแพทย์ คืออยากชนะพี่สาวคนหนึ่งเพราะพี่สาวคนนั้นเค้าเรียนจบพยาบาล คุณป้า ก็บอกว่าถ้าเราเรียนหมอก็จะได้เป็นนายแพทย์ เค้า จะได้ขึ้นไว้ใช้พยาบาลด้วย ...เราก็เหมือนได้แก้แค้นแทนพี่สาวด้วยที่ถูกหมอกคนอื่นใช้งาน” แต่ ม.ล.เบญจมาศ เอ็น ฯ ไม่ติดจึงสมัครสอบเข้า มหาวิทยาลัยศิลปากร คณะจิตรกรรมและประติมากรรม เมื่อเรียนได้ 2 ปี เธอก็สนใจวิชาการหนังสือพิมพ์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเปิดสอนเป็นปีแรก ม.ล.เบญจมาศจึงไปสมัครเรียนควบคู่กันไปทั้ง 2 สาขาวิชา และในที่สุดม.ล.เบญจมาศก็ได้รับประกาศนียบัตรวิชาการหนังสือพิมพ์ หลักสูตร 2 ปี แต่ต้องเรียนซ้ำชั้นที่ คณะจิตรกรรม ฯ เพราะเนื่องจากขาดวิชากระดูกไม่ได้ เพราะกลัวมี คือตกเย็นต้องผ่ากระดูกเป็นชิ้น ๆ มานั่งสเก็ตซ์ ตอนนั้นเราต้องไปเรียนวิชาหนังสือพิมพ์ไม่มีเวลามานั่งสเก็ตซ์นาน ๆ ก็เลยสอบไม่ผ่าน”

เมื่อม.ล.เบญจมาศสำเร็จการศึกษาจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เธอก็ไปสมัครเป็นพนักงานตรวจปฏิรูป หนังสือพิมพ์เดลิเมลล์วันจันทร์ ซึ่งในตอนนั้นเป็นหนังสือพิมพ์ที่โด่งดังมากและเมื่อเข้าทำงาน ม.ล.เบญจมาศจึงไม่ได้กลับมาเรียนที่ มหาวิทยาลัยศิลปากรอีก เมื่อเธอเริ่มทำงานและเปลี่ยนหน้าที่ไปตามความเหมาะสม เธอได้รู้จักโลกกว้างขึ้น รู้จักผู้คนในวงการหนังสือเยอะขึ้นและวันหนึ่งเธอก็ได้รู้จัก คุณ ชลิต ณ นคร นักเขียนนามปากกา รุ่งโรจน์ ณ นคร และต่อมาก็ได้กลายเป็นเจ้าป่าของ คุณเบญจมาศในที่สุด

“...ทำไมเป็นคุณชลิต ที่ต้องเป็นคุณชลิตมันก็มีเหตุนะ...ทุกครั้งที่เราสบตาเค้า เค้าจะหลบ เหมือนเค้าเขินเรามาก เราก็ถือว่าผู้ชายคนนี้อ่อนกว่าเรา ทำให้เรากำลังใจเข้มแข็งกว่า... ทีนี้ผู้หญิงเราจะเสียตรงที่ เรามักจะอวดดีเพราะเราเห็นเค้าหลบตาเราทุกครั้ง เราก็เลยคิดว่าเราเหนือกว่าเค้า เค้าด้อยกว่า เพราะว่าเราเป็นลูกเจ้ามีเชื้อเจ้าแผ่นดินนี้ แต่เค้าเป็นเชื้อเจ้าพระยา ณ นคร เป็นเชื้อเจ้าเมือง ทีนี้เวลาเราทะเลาะกันก็จะชอบพูดว่า เธอขึ้นเจ้าเมืองแต่ชั้น ชั้นเจ้าประเทศ.. ลักษณะนี้เองที่เป็นเหตุหนึ่งของการหย่าร้าง คือเค้ายอมเราทุกอย่าง เค้าเป็นคนไม่ค่อยพูดด้วย แก่กว่าเรา 4 ปี จับกันอยู่ 3 ปีจึงได้แต่งงาน ”

เมื่อแต่งงานได้ 1 ปี คุณเบญจมาศก็ให้กำเนิดบุตรชายคนแรกและเมื่อเวลาผ่านไป 3 ปีเธอเริ่มรู้สึกว่าชีวิตคู่ของเธอไม่ราบรื่น เพราะรู้สึกไปกันไม่ได้ “...ที่บอกว่ารู้สึกที่เราไปกันไม่ได้มัน เพราะดิฉันคิดว่าเขาด้อยกว่าเราทุกอย่าง นี่เป็นจุดที่อยากจะเตือนผู้หญิงหลายคนเลยนะคะ คืออย่าไปคิดว่าเราเหนือเค้านะ เพราะนั่นจะเป็นจุดแตกแยกของชีวิตคู่ ชนิดที่กูไม่กลับเลยจริง ๆ ...” อย่างไรก็ตามถึงแม้ชีวิตคู่จะมีปัญหาเกิดขึ้นแต่ ม.ล.เบญจมาศก็ยังใช้ชีวิตคู่อยู่ร่วมกันถึง 19 ปีเพราะถูกสอนมาว่าเป็นผู้หญิงควรแต่งงานครั้งเดียว ต้องอดทนกับการมีชีวิตคู่ แต่สุดท้ายเมื่อความอดทนเริ่มลดน้อยลงและมีเรื่องให้ต้องผัดใจกันมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการที่คุณเบญจมาศมีลูกเพิ่มขึ้นแต่สามีไม่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในบ้าน ไม่กระตือรือร้นที่จะสร้างครอบครัวและ สร้างฐานะยังคงเป็นคนสมถะ ไม่ค่อยสนใจจะหางานทำเพิ่มเพื่อเพิ่มรายได้ ม.ล.เบญจมาศกลับเป็นผู้ที่ต้องทำงานหนักขึ้น ๆ จนเธอทนไม่ไหวจึงตัดสินใจขอเลิกแต่ก็ไม่ได้เลิกกันเพราะสามีไม่ยอมให้เธอถูกไป พอถึงช่วงหนึ่งเธอขอเลิกแม้ว่าสามีจะไม่ให้ลูกก็ตามแต่เขาก็ไม่ยอมเลิก เมื่อมาถึงจุดนี้ ม.ล.เบญจมาศจึงตัดสินใจหนีไปต่างประเทศ โดยเอาลูกไปฝากพ่อแม่และบอกว่าจะไปธุระแต่เธอแอบให้พี่สาวเอากะเป๋ไปให้ที่สนามบิน คุณเบญจมาศจึงได้ไปใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ นาน 4 ปี

เมื่อเธอกลับมาเมืองไทยก็หวนกลับมาใช้ชีวิตคู่กับคุณชิตอีกครั้งเพราะสถานการณ์ที่บ้านดีขึ้น คุณชิตเองก็หยุดทานเหล้าเพราะต้องดูแลลูก แต่ในที่สุดความบาดหมางใจ ความไม่ลงรอยกันก็เกิดขึ้นอีก ตั้งแต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คุณเบญจมาศพูดภาษาอังกฤษกับลูกเพื่อให้เด็ก ๆ คำนับกับ ภาษาแต่สามีกลับไม่ชอบไปจนถึงเรื่องที่คุณเบญจมาศทนไม่ได้คือการย้ายบ้านเพราะความจำเป็น บางอย่าง คุณเบญจมาศต้องประสบความยากลำบากในการเดินทางจากบ้านใหม่ไปทำงานอย่างมาก รมเช้าให้คุณชิตหาที่อยู่ใหม่ แต่คุณชิตไม่สนใจ เธอจึงหนีไปอยู่บ้านพี่สาว คุณชิตโกรธมากให้คนมาตามและบอกว่าไม่มีภรรยาคนไหนทำตัวอย่างนี้ และบอกคุณเบญจมาศว่าถ้าหากไม่ กลับบ้านจะต้องหย่ากัน ม.ล.เบญจมาศจึงได้หย่าเพราะเธอไม่ยอมกลับไปตามคำขู่ เมื่อหย่าขาด จากกันแล้ว คุณชิตก็ยังคงกลับมาขอคืนดีเพราะพ่อแม่ตกใจ เพื่อนฝูงตกใจไม่นึกว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น คุณเบญจมาศก็ใจแข็งไม่ยอมกลับไปใช้ชีวิตคู่อีก สุดท้ายคุณชิตจึงจดทะเบียน ไปกับผู้หญิงคนอื่น

ชีวิตหลังจากนั้น คุณเบญจมาศก็เลี้ยงดูลูกด้วยตนเองด้วยความอดทนทำงานหาเลี้ยงตัวเอง เนื่องจากเป็นคนที่ไม่ยอมอยู่เฉยๆ เธอจึงมีอะไรมาให้อคิด ให้ทำอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นการเขียนหนังสือ เป็นที่ปรึกษาบริษัทเกี่ยวกับเรื่องความสวยความงาม ทำหนังสือพิมพ์ การทำงานหลายที่และมีลูก ๆ ที่น่ารักถึง 4 คน คุณเบญจมาศจึงไม่รู้สึกเหงา “ไม่เคยรู้สึกอะไรเลยกับการที่ต้องเป็นแม่ และ บอกตรง ๆ ว่าไม่เสียใจกับทางที่เราเลือกแล้วแบบนี้ ตีใจเสียอีกที่มีชีวิตอิสระ ไม่ต้องห่วงใคร ไม่ต้องกังวลเรื่องอะไร รู้สึกมีความสุขดีกับชีวิตแม่แม่เลย เนื่องจากไม่ต้องมีใครมาอะไรกับชีวิตของเรา อีก มันเป็นชีวิตที่เรียกว่าอยู่ในกำมือของเราเองจริง ๆ ”

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่งหรือผู้ผลิต

1. ฐานะทางวิชาชีพของผู้หญิงในฐานะผู้ผลิต

ม.ล.เบญจมาศ เป็นสตรีที่เข้าสู่วงการหนังสือด้วยความสมัครใจเพราะชอบงานทางด้านขีดเขียน อยู่ก่อนแล้ว ทั้งยังมีประกาศนียบัตร วิชาการหนังสือพิมพ์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรับรอง ความรู้อีกด้วย ดังนั้นเมื่อเธอสมัครงานที่แรกคือ ประจำกองบรรณาธิการ นิตยสารเดลิเมลล์วันจันทร์ ด้วยความบังเอิญที่หน้าตาที่ค่อนข้างสวยของเธอไปคล้ายแฟนเก่าของกองบก.เดลิเมลล์วันจันทร์ใน ยุคนั้นเธอจึงได้ทำงานที่นั่น แต่ด้วยความสามารถทำงานได้เพียง 7 วันก็ได้เลื่อนตำแหน่งมาเขียน คอลัมน์เป็นคอลัมน์ที่ตอบจดหมายผู้อ่านเขียนมาถามเรื่องจุกจิก จิปาถะ ซึ่งต่อมาก็เป็นการตอบ ปัญหาเรื่องเพศซึ่งเป็นการรับช่วงแทนจากคนตอบเดิมซึ่งเป็นผู้ชาย เมื่อเธอเป็นนักเขียนหน้าใหม่ และเป็นผู้หญิง ม.ล.เบญจมาศจึงระมัดระวังการใช้ถ้อยคำ พยายามใช้คำศัพท์ที่เป็นกึ่งแพทย์เพื่อ ทุกคนอ่านแล้วเข้าใจและไม่รู้สึกที่กำลังอ่านเรื่องที่น่ารังเกียจ แต่เป็นการศึกษาหาความรู้เรื่องเพศ ชื่อเสียงของม.ล.เบญจมาศจึงได้รับความนิยมมากขึ้นจนเป็นที่รู้กันว่าถ้าใครมีปัญหาเรื่องเพศโดยเฉพาะผู้หญิงสามารถเขียนไปถามที่ คอลัมน์ของ “สาวสองพันปี” ได้

เมื่อเธอแต่งงานกับคนในวงการเธอจึงเป็นที่รู้จักมากขึ้นทั้งในหมู่นักอ่านและนักเขียนด้วยกัน สามี จะเป็นผู้สนับสนุนให้เธอเขียนหนังสือหรือเขียนคอลัมน์ต่าง ๆ

“...แต่เค้าก็คืออยู่อย่าง เวลาใครออกหนังสืออะไร เค้าจะหนุนเรา อย่างเพื่อนทำหนังสือ คอลัมน์ไหน ยังไม่มีคนเขียน เค้าจะบอกว่า เออให้เมียผมเขียนสิ คือเค้าก็หางานเพิ่มให้” (บทสัมภาษณ์)

เมื่อเธอมีลูกมากขึ้นก็ต้องทำให้ทำงานหนักขึ้นเพราะค่าใช้จ่ายก็เพิ่มสูงขึ้น

“...ช่วงนั้นสามีเค้าทำงานตามปกติ ส่วนเรานี่ กลางวันสอนหนังสือ ตอนนั้นที่สาวทำโรงเรียน อนุบาล กลางคืนก็ไปทำหนังสือพิมพ์ ส่วนวันอาทิตย์ก็รับมาแปล แปลตำรา กับข้าวมัน ตำราจัด ดอกไม้มัน แปลให้อิโด้ยนสโตร์และแพร์พิทยา ทางสำนักพิมพ์เค้าจะหาหนังสือส่งมา ให้เราแปล...” (บทสัมภาษณ์)

ด้วยความสามารถของคุณเบญจมาศในบทบาทของผู้ผลิตเธอได้รับการยอมรับผู้ร่วมงาน การเป็น สตรีไม่ได้เป็นอุปสรรคในการทำงานของเธอเพราะสตรีที่ทำงานเก่งอย่างเธอในสมัยนั้นยังมีไม่มากนัก และการได้สามีเป็นผู้คอยเป็นกำลังใจและสนับสนุนโดยหางานมาให้เธอทำบ่อย ๆ นั้นก็แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่แต่คนนอกบ้านเท่านั้นที่เชื่อในฝีมือการเขียนของเธอ คนในบ้านก็ยังยอมรับและให้การสนับสนุนอีกด้วย แต่หน้าที่ที่เธอไม่สามารถละทิ้งได้ถึงแม้จะเก่งเรื่องงานเพียงใดก็ตามนั่นคือ

การเป็นแม่ที่ดี และด้วยบทบาทการเป็นแม่ผู้ที่จะต้องดูแลลูกให้ดีที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ทำให้เธอต้องทำงานหนักขึ้น กว่าสามี ม.ล.เบญจมาศจึงต้องทำหน้าที่สามอย่างในเวลาเดียวกันคือเป็นแม่ เป็นภรรยา และเป็นนักเขียน แต่ในที่สุดเธอก็ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ทั้ง 3 อย่างพร้อมกันให้ได้ เธอจึงเลือกที่จะละหน้าที่ภรรยาเพราะเธอเหนื่อยเกินไปที่จะทำหน้าที่นี้ต่อไปถึงแม้ว่าจะได้พยายามทำใจมานานถึง 19 ปีแล้วก็ตามหรือแม้แต่แยกกันอยู่นานถึง 4 ปี เวลาที่ไม่สามารถทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างดีขึ้นได้ ปัจจุบันเธอจึงมีหน้าที่เป็นเพียงแม่ที่ดีของลูก ๆ และนักเขียนสตรีที่ผลิตงานออกมาอย่างสม่ำเสมอถึงแม้จะอายุมากแล้วก็ตาม

2. ผู้ผลิตสตรีในฐานะเพศนิยม (Sexist)

ม.ล.เบญจมาศ ได้เริ่มเขียนเรื่องทางเพศเมื่อมาทำงานให้กับนิตยสารสาวสยาม ซึ่งทางนิตยสารมีคอลัมน์เกี่ยวกับเรื่องทางเพศอยู่ แต่ก่อนหน้านั้นผู้ที่เขียนคอลัมน์นี้เป็นผู้ชายเขียนแล้วโดนติเนื่องจากใช้ภาษาที่โจ่งแจ้งเกินไป เรื่องแรกที่ได้เขียนลงชื่อ “บทเรียนสาวทรงเสน่ห์” ซึ่งเป็นการแปลมาจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ เป็นการพูดถึงลีลาท่าทางในการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่ง คุณเสริมสุข สุริยศักดิ์ เป็นผู้แนะนำให้ ม.ล.เบญจมาศเขียนแนวนี้ เมื่อเธอเริ่มเขียนจึงเปลี่ยนจากการใช้ชื่อจริงเป็นนามปากกา เพราะชื่อ เบญจมาศ จะใช้ในการเขียนเรื่องยาว ส่วน “สาวสองพันปี” จะเขียนเรื่องทางเพศ

ดังนั้น เรื่องทางเพศไม่ว่าเป็นในด้านความรู้หรือกลเม็ด เคล็บลับหรือเทคนิคต่าง ๆ ไม่ใช่จำเพาะที่จะรู้กันในหมู่ผู้ชายที่เขียนโดยผู้ชายอีกต่อไป ผู้หญิงอย่าง ม.ล.เบญจมาศก็มีความสามารถที่จะใช้ทักษะในการเขียนเรื่องต้องห้ามเหล่านี้ให้ออกมาเหมาะสม น่ารู้ น่าสนใจและไม่น่าเกลียด หรือการเขียนนวนิยายเป็นตอน ๆ แนวอิโรติกในนิตยสารจักรวาลปีน ก็เนื่องจากคำเชิญชวนและกำลังใจสนับสนุนจากคุณพนมเทียน ม.ล.เบญจมาศได้เขียนไว้ใน หนังสือ อาทิตยศรีแสง ว่า “ โดยก่อนหน้านั้น “พนมเทียน” ได้กรุณาให้คำชมและคำเชียร์ว่าขอให้เขียนเรื่องนี้ไปเรื่อย ๆ อย่าเพิ่งจบลง ขอให้เขียนให้ยาวเป็นร้อย ๆ ตอนอย่าง เพชรพระอุมา ของท่าน...” จะสังเกตได้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังผลักดันให้เธอเขียนเรื่องทางเพศก็ล้วนเป็นผู้ชายทั้งสิ้น

ม.ล.เบญจมาศ เป็นนักเขียนเรื่องเพศที่เป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ชายว่าเขียนได้น่าอ่าน ไม่หยาบคายหรือโจ่งแจ้งจนเกินไปและเป็นการเขียนอย่างให้ความรู้ทางเพศศึกษาเพื่อที่มุ่งหวังให้ทุกคนมีความสุขในการใช้ชีวิตคู่และมีเพศสัมพันธ์อย่างถูกวิธี การที่ม.ล.เบญจมาศได้รับการยอมรับทั้ง ๆที่เป็นผู้หญิงและมีเชื้อเจ้าเป็นเพราะเธอผ่านชีวิตการแต่งงานมาแล้วย่อมมีประสบการณ์ตรงและเมื่อหย่าร้างการเขียนถึงเรื่องทางเพศจึงไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับเธอ

3. ปัญหาและอุปสรรคของผู้ผลิตสตรี

ม.ล.เบญจมาศ ไม่พบปัญหาใด ๆ ในการเขียนหรือผลิตงานเกี่ยวกับเรื่องทางเพศเลย เนื่องจากเธอเป็นนักเขียนที่ค่อนข้างอาวุโสอยู่ในวงการมานานและเขียนเรื่องที่ทำให้ความรู้ทางเพศมานานจนเป็นที่ยอมรับในระดับหนึ่ง นามปากกา “สาวสองพันปี” เป็นที่รู้จักกันดีสำหรับผู้ที่มีปัญหาทางเพศ ซึ่งสามารถเขียนจดหมายมาปรึกษาเธอทางนิตยสารที่เธอเขียนคอลัมน์ประจำอยู่

ทุกวันนี้ ม.ล.เบญจมาศก็ยังทำงานที่เธอรักคือการเขียนหนังสือ และงานประจำที่เธอไม่ยอมเกษียณตัวเอง และเป็นสมาชิกชมรม สมาคมต่างๆ เพื่อช่วยเหลือสังคมเท่าที่โอกาสจะเอื้ออำนวย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติ คุณ สุจินดา ชันตยาลงกด

วันเกิด วันจันทร์ที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2494
 สถานที่เกิด กรุงเทพฯ
 อายุ 46 ปี
 ศาสนา คริสต์ นิกาย โรมันคาทอลิก
 การศึกษา มัธยม โรงเรียนมาแตร์เดอี
 มหาวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ (สายมัธยมศึกษา) ภาควิชาศิลปะ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติการทำงาน สอบบรรจุครูได้ไปสอน ศิลปะที่ จ. มหาสารคาม สอนได้ 3 เดือน
 ก็ลาออก
 ทำงานด้านอาร์ตเวิร์ค นิตยสาร หญิง และ นิตยสาร ดิฉัน
 เคยทำ อาร์ตเวิร์คให้กับหนังสือพิมพ์ บริษัท โฆษณา โรงพิมพ์
 เริ่มเขียนบทความบ้าง
 เป็นบรรณาธิการ นิตยสาร กระดังงา ซึ่งปิดตัวไปแล้ว
 วาดรูปให้กับองค์การผู้ลี้ภัย
 ปัจจุบัน เขียนเรื่องสั้น อย่างน้อยเดือนละ 1 เรื่อง
 และเขียนประจำคอลัมน์ AND GOD CREATED WOMEN
 นิตยสาร TRENDY MAN

สถานภาพ สมรสกับ คุณ ณรงค์ พัว พ.ศ. 2524
 หย่า พ.ศ. 2531

ผลงาน ใจดวงเปลี่ยว 2535
 รวมเรื่องสั้น (พิมพ์ 4 ครั้ง)
 เหมือนระบำดอกนุ่น 2536
 รวมเรื่องสั้น (พิมพ์ 2 ครั้ง)
 แดดหนาว 2537
 นวนิยาย (พิมพ์ 2 ครั้ง)
 ปาร์ตี้ 2538
 รวมเรื่องสั้น (พิมพ์ 2 ครั้ง)

แดดสีขาว 2538
นวนิยาย (พิมพ์ 2 ครั้ง)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติโดยย่อ

สุจินดาไม่ชอบคุณพ่อ เพราะสุบุญหรีเก่งและเอาเปรียบแม่ และบางทีเธอเป็นน้องคนเล็ก จึงถูกใช้ไปซื้อบุญหรี หรือทำโน่นทำนี่มากกว่าพี่ๆ สุจินดาเขียนถึงพ่อในคำนำ รวมเรื่องสั้นปาร์ตี้ เอาไว้ว่า พ่อเป็นใครคนหนึ่งที่เราเห็นหน้าทุกวัน เป็นเวลาสี่สิบกว่าปี พ่อเป็นผู้ให้กำเนิด และทำงานหาเลี้ยงเรา แต่ทำไม เราถึงไม่รู้สิกรัก เคารพ นุชาพ่อหรือแม่แต่จะชอบพอ สุเคยเกลียดพ่อ เวลาไม่เกลียดอีกต่อไป ไม่ใช่ความตายที่ทำให้สุเปลี่ยน แต่สุเติบโตขึ้น เวลานั้นสิ่งที่ทำให้คนเปลี่ยน เวลาได้เผยตัวเองออกมา และสร้างความเข้าใจในตัวพ่อและตัวเองมากขึ้น น้ำตาสำหรับพ่อ และเรื่องสั้นเป็นตัวแทนตัวเอง งานเขียนที่ยังอ่อนด้อย ประดักประเดิด แต่ก็เขียนด้วยใจ ถึงใครจะไม่เข้าใจถึงพ่อจะไม่เข้าใจ ไม่เป็นไร พ่ออยู่ในใจของเราเสมอ

คุณแม่จะเป็นผู้ดูแลบ้านและลูก ๆ ตามอย่างสะใภ้จีนคือทำงานหนัก ไม่มีปากเสียง ดูแลลูกและดูแลสามีอย่างดีเท่าที่จะสามารถทำได้ ครอบครัวคุณสุจินดาประกอบไปด้วยพี่สาว 4 คน พี่ชายแต่งงานแยกเรือนไปแล้วคนหนึ่ง น้องชายคนเดียวเสียชีวิตไปก่อน คุณสุจึงเป็นน้องคนเล็กที่รู้สึกว่าคุณเองเป็นคนเก็บกด

“เรื่องเก็บกดนี่คิดว่าเป็นแน่นอน ถึงเรียบร้อยแต่เรียบร้อยแบบเก็บกด เพราะเราเติบโตมาในครอบครัวคนจีน แล้วก็นับถือศาสนาคริสต์นะ ต้องเก็บกดแน่นอน จะเป็นคนที่มีอะไรอยู่ข้างใน แต่ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าพูด ไม่กล้าถาม ไม่กล้าแสดงออก”

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของคุณสุจินดาค่อนข้างมีความห่างเหินเพราะเป็นครอบครัวคนจีน ที่ไม่ค่อยมีการพูดคุยกันมากนักระหว่างพ่อ แม่ ลูก ทุกคนทำตามหน้าที่ของตน จะไม่มีการถูกเนื้อต้องตัวแสดงความรักกัน สุจินดาไม่เคยคุยกับคุณพ่อเลยตลอดชีวิตที่เธอจำความได้ และคนในบ้านก็จะสนทนากันเป็นภาษาจีนมากกว่าภาษาไทยเพราะพี่ๆ ไปโรงเรียนภาษาจีนกัน แต่สุจินดาพูดภาษาจีนไม่ได้เพราะเธอเรียนโรงเรียนใกล้บ้านที่ไม่ได้สอนภาษาจีน

เมื่อคุณย่าของเธอเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ คุณสุจินดาจึงมีโอกาสเปลี่ยนโรงเรียนด้วยเธอจบมัธยมปลายจากโรงเรียนมาแตร์เดอี สอบเข้าเรียนต่อที่คณะครุศาสตร์ ภาควิชาศิลปะ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อจบการศึกษา คุณสุจินดาก็ไปเป็นครูถึงจังหวัดมหาสารคามแต่ก็เพียง 3 เดือนเธอก็ลาออกเพราะ เธอรู้สึกว่าเด็กที่เข้ามาเรียนนั้น (สอนฝึกหัดครู) ยังไม่พร้อม

“...เด็กที่มาจากหมู่บ้านเล็ก ๆ เป็นลูกชาวนา หรืออะไรก็แล้วแต่ แล้วได้เข้ามาอยู่ในจังหวัด เรียนฝึกหัดครู แล้วเขาคิดว่า จะทำให้ชีวิตเขาดีขึ้นถ้าได้เป็นครู คือเขาไม่มีพื้นฐานของการวาดรูปมา

ก่อนที่รู้สึกว่าจะเราต้องไปยึดเยียดสิ่งที่เขาไม่ต้องการ... มันไม่ใช่หน้าที่ที่ จะไปผินทำในสิ่งที่มันขัด
ธรรมชาติ พี่ก็ลาออกซะเลย”

เมื่อลาออกจากการเป็นครูกลับมาใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ ๖ อีกครั้งเธอก็เริ่มเข้าสู่วงการหนังสือ โดยเริ่ม
จากการเป็นฝ่ายศิลป์ ทำอาร์ตเวิร์ค ทำให้โรงพิมพ์บ้าง บริษัทโฆษณาบ้าง และบางครั้งก็ลงมือ
วาดรูปประกอบด้วย จนกระทั่งแต่งงานก็เริ่มมาทำ กองบรรณาธิการ นิตยสารกระดังงา ซึ่งเป็น
นิตยสารที่ฮือฮามากในสมัยนั้น เนื่องจากเขียนถึงบุคคลในสังคมมาอย่างตรงไป ตรงมา เป็น
นิตยสารที่มีคนอยากฟ้องร้องมากฉบับหนึ่ง “ขณะที่คนตกเป็นข่าวเข็ดเขี้ยวและคนอ่านเพลิดเพลิด
เจริญใจ คนทำหนังสือกลับไม่มีความสุข แม้หนังสือจะเป็นที่ฮือฮาเหมือนกองบรรณาธิการสมัคร
ใจเดินบนเส้นทางระหว่างลั่นกับเขี้ยว...” สุจินดาทำงานเขียนในกองบรรณาธิการจากสัมภาษณ์คน
แปลข่าว ทำข่าว ทั้งข่าวในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งเขียนบทความ “สิ่งนี้ต้องใช้การเขียน
อยู่แล้ว สิ่งเหล่านี้ มันก็สอบผ่านมาตลอด แต่ถ้ามาถึงเรื่องลั่น มันก็สอบตกทันที ณรงค์ พัว จะให้
ตกตลอด เพราะฉะนั้น พี่ก็ไม่เคยคิดว่าพี่จะเป็นนักเขียนเรื่องลั่น...” จนเมื่อสุจินดาแยกทางกับ
ณรงค์เธอจึงหันกลับมาเขียนหนังสืออีกครั้งเมื่อได้รับกำลังใจจาก สิทธิชัย แสงกระจ่างและ โดม
วุฒิชัย ที่ยุ้งให้เธอส่งเรื่องลั่นที่เขียนไปลงหนังสือ เขาทั้งสองยืนยันว่าผลงานของเธอไม่เลวร้าย
และเมื่อสุจินดาส่งเรื่องไปที่นิตยสาร IMAGE เรื่องของเธอก็ได้รับการตีพิมพ์ นั่นคือที่มาของการที่
เธอได้เขียนหนังสืออย่างจริงจัง และเรื่องที่เราเขียนก็ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้าง
ขวางทั้งในวงการของนักวิจารณ์และนักอ่านเพราะเรื่องที่สุจินดาเขียนนั้นเป็นเรื่องอิโรติก ทั้งนี้เป็น
เพราะในวัยเด็กหนังสือที่เธอเริ่มอ่านคือแนวรักโรแมนติกซึ่งเป็นของพี่สาวและหนังสือกำลังภายใน
ของพี่ชาย

“...คือเราเป็นเด็ก ยังไม่ค่อยเข้าใจโลกภายนอก แต่เราอ่านหนังสือ แล้วก็เหมือนกับว่าเราตกอยู่ใน
โลกของเราในหนังสือ โลกของเราก็เหมือนนิยายเพื่อฝัน เรื่องนี้ เกี่ยวกับรักโลดโผน เรื่องแบบ
หนังสือผู้ชายนี้ จะเน้นเรื่องรัก ประเภทมีสีสัน อะไร อย่างนั้น พี่ก็อ่าน เขาก็อ่านเรื่องแบบนั้นแล้ว
มันมีความรู้สึกว่าจะเรื่องรักเป็นเรื่องตื้นตื้น”

และในเมื่อเธอมีพื้นฐานมาจากการเขียนแนวนี้เธอจึงเลือกที่จะเขียนแนวนี้แต่ที่มีเรื่องราวอิโรติก
เข้าไปเกี่ยวข้องเธอมองว่าเป็นเรื่องบังเอิญมากกว่า “เพราะว่าตัวเองเริ่มเขียนหนังสือตอนอายุมาก
แล้ว เริ่มเขียนประมาณ 8 ปีที่แล้ว...ตอนนั้นประมาณ 38 ถือว่าอายุมากแล้ว ผู้หญิงอายุมากขนาด
นี้ จะกล้าเขียนสิ่งที่เด็กสาว ๆ ไม่กล้าเขียน คือพอเรามีความกล้าแล้ว เราก็นึกถึงเรื่องที่เราสอนใจ
”และอีกเหตุผลที่เธอกล่าวถึงคือ “แล้วก็โดยบังเอิญที่มีอดีตเป็นแฟนกับ บ.ก. หนังสือบู๊ตถึง 2 คน

ก็เลยสนใจเรื่องบทความทางเพศ เรื่องเกี่ยวกับเพศ จะสนใจอยู่แล้ว แล้วเราก็คลุกคลีกับมันอยู่ พอเราเริ่มต้นเขียนหนังสือ ก็เลยเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่เราสนใจ” สุจินดาจึงกลายเป็นนักเขียนอิโรติกตั้งแต่นั้นมา

ในเรื่องของความรัก สุจินดาเคยผ่านการแต่งงานมาแล้วหนึ่งครั้งแต่ปัจจุบันเธอแยกทางกับสามีเนื่องจากมีผู้หญิงอื่นมายุ่งกับสามีของเธอ จึงทำให้สุจินดากลับเป็นโสดอีกครั้ง และการที่ต้องแยกทางกับสามีนั้นเป็นเรื่องที่คุณสุจินดาไม่เคยคิดว่าจะเกิดขึ้นกับตัวเองเพราะเธอเชื่อมั่นในตัวเอง ในความรัก คุณสุจินดาใช้เวลาในการทำใจ และการเขียนหนังสือก็เป็นหนทางหนึ่งในการระบายความทุกข์ใจของเธอ “มันเหมือนกับเอาความลับของตัวเองมาขายในระดับลึกซึ้ง ความจริงเราก็ขายความลับของตัวเองอยู่แล้วตลอดเวลาของการเขียน แต่เป็นการขายแบบให้คนอ่านเดาเอาเองว่าไหนเรื่องจริง ไหนเรื่องแต่ง...” (บทสัมภาษณ์)

ปัจจุบัน สุจินดามีสถานภาพที่เธอชอบพูดว่า “โสดอีกครั้ง” ซึ่งเธอได้พยายามทำใจให้เข้มแข็งขึ้นในระดับหนึ่ง”สำหรับตัวเองคิดว่า สามารถผ่านพ้นภาวะของการทุกข์ทรมานมาได้แล้ว ความขมขื่น อารมณ์เสีย ร้องไห้ ร้องไห้ หรืออะไรเราผ่านมาหมดแล้ว” (บทสัมภาษณ์) แต่เธอก็ไม่ชอบอยู่ในสถานภาพอย่างนี้นานนักเพราะทำให้เธอเปลี่ยวเหงาและเบื่อหน่าย ดังนั้น “ถ้ามีผู้ชายคนไหนเดินเข้ามาชนกับเรา เราก็ยินดีที่จะรับไว้ ยินดีจะมีแฟนใหม่ แต่เราก็รู้ข้อจำกัดของตัวเอง เรารู้ว่า... เราพอจะมองออกว่า เป็นแฟนแล้วต้องเกิดอะไรขึ้น เพราะฉะนั้น พอเรามองออก เราก็จะไม่สุขมาก ไม่ทุกข์มากจนเกินไป (บทสัมภาษณ์)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่งหรือผู้ผลิต

1. ในฐานะทางวิชาชีพของผู้หญิงในบทบาทผู้ผลิต

สำหรับสุจินดา เธอเริ่มเป็นนักเขียนอย่างจริงจังโดยส่งเรื่องไปลงนิตยสารต่าง ๆ อย่างไม่มั่นใจนัก เนื่องจากหลายปีที่อยู่ในวงการนักเขียนเธอเริ่มจากการทำงานด้านอาร์ตเวิร์คก่อน แล้วจึงขยับมาเขียนบทความเมื่ออยู่ในกองบรรณาธิการก็เริ่มคลุกคลีกับตัวหนังสือมากขึ้นเพราะต้องสัมภาษณ์ แปลข่าว ทำข่าว แต่เมื่อลองเขียนเรื่องสั้น สามมีก็ไม่ได้ผ่านสักเรื่องเดียว เธอจึงไม่คิดว่าตัวเองจะเขียนหนังสือเป็นเรื่องเป็นราวได้อย่างคนอื่น เพราะแม้แต่สามมีก็ยังไม่สนับสนุน

จนกระทั่งเลิกกับสามมีจึงกลับมาเขียนหนังสืออีกครั้งและด้วยกำลังใจจากเพื่อน ๆ จึงทำให้เธอได้ส่งเรื่องไปตามนิตยสารต่าง ๆ และได้รับการตีพิมพ์ในที่สุด

งานเขียนของสุจินดา หัวือหวาและท้าทายความรู้สึกของผู้คนในสังคมที่ยังไม่ค่อยยอมรับกันว่าเรื่องทางเพศเป็นเรื่องของธรรมชาติ เธอยืนยันว่า “เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ มนุษย์ทุกคนต้องมีความสนใจ อยากรู้ อยากเห็น และต้องการที่จะมีประสบการณ์ด้วย เพราะว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ แต่พอสาวโสดจะไปมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายก็ถูกมองว่าผิด ถ้าอย่างนั้นสาวโสดทั่วโลกมันก็ทำผิดกันทั้งนั้นกลายเป็นว่าเธอต้องไปแก้บาปทุกวันอาทิตย์ว่า หนูไปนอนกับผู้ชายคนหนึ่งมา สังคมไทยควรเลิกปิดบังเรื่องทางเพศได้แล้ว เพราะยิ่งปิดบังให้มันลึกลับจะทำให้เด็กอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น” (บทสัมภาษณ์)

และจากความขมขื่น ความเศร้าเสียใจที่เกิดจากการมีปัญหาในชีวิตคู่ สุจินดา ได้ใช้การเขียนหนังสือเป็นการระบายความอัดอั้นตันใจออกมา ดังที่เธอเขียนไว้ในคำนำ ครั้งที่ 2 ของหนังสือเหมือนระเบิดอกุ่น

“ การเขียนเป็นเพียงวิธีการ เป็นหนทาง และการแก้ปัญหา การเขียนเรื่องเช็กส์ก็เหมือนยาขนานหนึ่ง ซึ่งสุเลือกใช้ใช้น้ำบาดโรคตัวเองโรครักและปัญหาเช็กส์ที่สุดพูดถึง เพียงแต่ยาของสุมันอาจจะแผลงใจคนอื่นหลายคน และยานี้บางคนก็เห็นว่าเป็นยาพิษ สุไม่ขอยืนยันว่าสุรักษาโรคหาย ลางเนื้อชอบลางยา สุไม่ขอรับรองว่าลองอ่านเรื่องของสุดูก่อนเกิด ขอโอกาสนักเขียนสักคนเกิด ไม่ใช่หรอก คนป่วยนั้นก็จะแสวงหาหมอและยาด้วยวิธีการของตัวเอง อย่างที่สุเคยพูดอยู่บ่อย ๆ ว่า เมื่อนักเรียนพร้อม ครูก็จะปรากฏตัว เมื่อคนไข้พร้อมที่จะรักษาโรคของตัวเอง เขาก็จะค้นพบยาด้วยตัวของเขาเอง ”

2. ผู้ผลิตสตรีกับลักษณะเพศนิยม (Sexist)

“...แดดหนาวพูดถึงความจริงในแรงปรารถนาด้านลึกลงเพศของตัวละครชื่อโมนา แต่ท่ามกลางความกระสันปั่นป่วน ท่ามกลางการเป็นคู่และท่ามกลางความเน่าเฟะของจิตสำนึกสมัยใหม่ที่แทบจะหาแก่นสารไม่ได้ สุจินตกลับมีน้ำเสียงยกย่อง และเห็นอกเห็นใจพฤติกรรมร่าเริง และมองไม่เห็นคุณธรรมที่มนุษย์น่าจะปฏิบัติกันอย่างจริงจัง แต่กลับนำพาผู้อ่านไปสู่บริบทของอารมณ์ใคร่ในกามารมณ์ชนิดที่ผิดลุ่มผิดทางว่าเป็นความถูกต้อง...ผมว่าเป็นเรื่องที่ขาดการคิดที่มีสติ และเป็นการนำเสนอที่ขาดวินัยสิ้นไร้แล้วซึ่งวิถีทางแห่งมโนธรรมอย่างไทย ๆ”

ดอกไม้ดำ เขียนลงใน สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์

“ นีหรือหนังสือ !!???

นักวรรณกรรมผู้เคร่งศีลธรรมตั้งคำถามต่อ “ ใจดวงเปลี่ยว ” รวมเรื่องสั้นแนวอโรติกของ สุจินต ขันตยาภรณ์ แม้ท่านจะไม่ชี้ชัดว่า มันไม่ใช่หนังสือ มันไม่ใช่ศิลปะ หรือไม่ได้ชี้ลงไปว่า มันคือ ความอนาจารทางตัวหนังสือของคนเก็บกด

คำถามนี้เป็นการลงทัณฑ์หนังสือเล่มนี้อย่างเลือดเย็นและไร้น้ำใจ”

ศักดิ์ชัย ลัคนาวิเชียร เขียนลงใน นิตยสาร ไรท์เตอร์

“สิ่งที่สุจินต พยายามจะบอกในรวมเรื่องสั้นทั้งสองชุดคือสิ่งที่ผู้หญิงทั่วโลกก็ต้องการจะบอกเช่นกัน เพียงแต่การนำเสนอของเธอค่อนข้างล่อแหลมและรุนแรง เป็นเหมือนการหักห้ามพรั่ด้วยเข้า ซึ่งแทนที่จะส่งผลในทางบวก กลับส่งผลทางลบ ทำให้แม้แต่ผู้หญิงด้วยกันเองก็ยังปฏิเสธงานเขียนของเธอ”

จตุพร ปรบิษฐ์ประลัย เขียนลงในนิตยสารไรท์เตอร์

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เขียนโจมตี และวิพากษ์วิจารณ์ คุณสุจินต อย่างเผ็ดร้อน ผู้ชายหลายคนรับไม่ได้ที่ผู้หญิงอย่างคุณสุจินตถูกเขียนมาเขียนเรื่องทางเพศ บางคนมองว่าเธอเก็บกด เพราะผิดหวังเสียใจในเรื่องความรักในชีวิตจริงจึงมาระบายถ่ายเทออกมาเป็นเรื่องทางเพศ ที่นางเอกพร้อมที่จะเป็นผู้เริ่มบทรักก่อนที่ผู้ชายจะได้มีโอกาสบอกรัก หรือบางคนก็มองว่าเรื่องราวของเธอไม่มีความมุ่งงามทางวรรณกรรมอยู่เลยแม้แต่น้อย

ประเด็นที่น่าสนใจในงานเขียนของคุณสุจินตคือ

- สุจินต เป็นผู้หญิงแต่เขียนเรื่องทางเพศ

- ผลงานของคุณสุจินตามีลักษณะพิเศษ คือ การมีเพศสัมพันธ์มักเกิดขึ้นอย่างง่ายดายและฉากของการมีเพศสัมพันธ์ก็จะถูกบรรยายอย่างชัดเจน เปิดเผย ตรงไป ตรงมา

จากประเด็นดังกล่าวถือว่า สุจินตากับอาจล้ำเส้นพรมแดนของความเชื่อ ค่านิยมในสังคมไทยที่เสมือนเป็นกฎเหล็ก สั่งสอนสะสมกันมาเป็นเวลาชั่วนิจ ชั่วหลานว่าเรื่องอย่างนี้ผู้หญิงไม่เกี่ยว เป็นเรื่องของผู้ชายเท่านั้น แต่วันนี้เธอเอาตัวเอง เอาชื่อเสียง และเอาประสบการณ์ที่มีมาเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างจริงจัง ไม่ใช่เพราะอยากดังหรืออยากทำทนายแต่อยากแก้แค้น "...แก้แค้นอยู่ตั้งนาน ตอนนี้อย่างแก้แค้นอยู่ ไม่จบไม่สิ้น คือพี่เป็นคนชอบแก้แค้น ก็แก้แค้นไปเรื่อย ๆ แก้แค้นจริง แก้แค้นเล่นไปเรื่อยเรื่อย ไม่มีอะไรทำ พี่เป็นผู้ว่างงาน" (บทสัมภาษณ์)

ถ้าหากว่าการที่ผู้หญิงคนหนึ่งรักสามีของเธออย่างหมดใจแล้ววันหนึ่งเธอก็รู้ว่าเขามีผู้หญิงอื่นโดยที่เธอไม่สนว่าเธอจะเจ็บปวดแค่ไหน ถ้าหากว่าเธอยังทนได้ก็ทนอยู่กันไปแบบ ชายหนึ่ง หญิงสอง แต่ต่อมาก็กลายเป็น ชายหนึ่ง หญิงสาม จนถึงวันที่เธอทนไม่ได้ที่จะแบ่งปันสามีกับใครเธอจึงขอเลือกที่จะเป็นฝ่ายไป แต่ก็ขอตอบแทนความเอารัดเอาเปรียบของเขาโดยเขียนการหนังสือซึ่งเธอถือว่าเป็นการแก้แค้นที่รุนแรง โหดเหี้ยมที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ ถ้าหากผู้ชายทั้งหลายลองเปิดใจให้กว้างแล้วลองอ่านเรื่องของเธอดูก็จะพบว่าพฤติกรรมของตัวละครไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรถ้าตัวเอกของแต่ละเรื่องนั้นเป็นผู้ชาย แต่บังเอิญตัวละครที่โดดเด่นตัวนั้นคือผู้หญิง และผู้ที่ลุกขึ้นมาต่อว่า วิพากษ์ วิจารณ์กันอย่างเมามัน โจมตี ต่ำ ผลงานของคุณสุจินตาด้วยด้วยคำที่บางครั้งไม่สุภาพ นักล้วนแต่เป็นผู้ชายที่ดูเหมือนจะทนไม่ได้กับการที่เพศที่มักจะถูกกดขี่อยู่เสมอลุกขึ้นมาทำอะไร โดยเฉพาะเรื่องเพศได้เคียงบ่าเคียงไหล่ผู้ชายขนาดนี้ ผู้ชายเหล่านั้นได้ยกเอาเหตุผลต่าง ๆ นา ๆ มาทำลายการเป็นนักเขียนของคุณสุจินตา ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาที่ไม่รัดกุม โคร่งเรื่องหลวม เนื้อหาไม่ยกระดับจิตใจ ไม่ลึก คุณสุจินตากล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ไว้ว่า

" สุจินตาไม่ใช่คนลึกซึ้งอะไร ก็คนธรรมดา ๆ ทำไม ในเมื่อตัวเราเป็นคนธรรมดา แล้วต้องมาเขียนงานที่ลึกซึ้ง เราไม่ใช่นักปรัชญา เราไม่ใช่นักวิชาการ เราเป็นผู้หญิงไร้สาระคนหนึ่ง อะไรอย่างนั้น แต่เขามายกย่องว่างานของเรายังไม่ลึก คุณตั้งความหวังในตัวเราสูงไปหรือเปล่า หรือคุณพยายามที่จะเหยียดหยามกดเราลงมาให้ต่ำกว่าความเป็นจริงหรือเปล่า มันมองได้สองแง่ ซึ่งเราก็ถูกด่า สีสัน (นิตยสาร) นี้คำที่มาตลอด 5 ปี ที่ผ่านมามีโอกาสเมื่อไรด่าตลอด " (บทสัมภาษณ์)

บนเส้นทางแห่งการเป็นนักเขียนต้องถือว่าสุจินตาประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งเพราะหนังสือของเธอในขณะนี้ได้รับการพิมพ์ซ้ำ เรื่องหนึ่งไม่ต่ำกว่า 3 - 4 ครั้ง ถึงแม้จะไม่ได้รับการยอมรับจากนักเขียนบางกลุ่มก็ตาม

3. ปัญหาและอุปสรรคของผู้ผลิตสตรี

3.1 ปัญหาการได้รับการยอมรับในเรื่องความสามารถ

สุจินดาเคยบ่นให้เพื่อนสนิทอย่างแพร จารุ พังว่า นักเขียนหญิงไม่ค่อยได้รับการยอมรับในความสามารถ มีการแบ่งแยกกันอยู่เสมอซึ่งคุณแพร เธอก็เห็นด้วยส่วนปัญหาที่แพร ได้เสริมขึ้นมาก็คือ นักเขียนหญิงมีปัญหาการเป็นนักคิด หรือการถูกฝึกให้คิด การยอมรับซึ่งกันและกันในกลุ่มนักเขียนหญิงก็มีน้อย การรวมกลุ่มเพื่อนพูดคุยมีน้อย การรวมกลุ่มเพื่อพูดคุยไม่ใช่สร้างแนวร่วมอย่างเดียวกันได้สร้างแนวคิดด้วย

3.2 วัฏจักรของสถานะผู้หญิง

สุจินดาได้ผ่านวงเวียนแห่งวัฏจักรแห่งสถานะผู้หญิงครบรอบพอดี คือโสด แต่งงาน หย่า ก็คือการกลับไปมีชีวิตโสดอีกรอบ วงเวียนอยู่อย่างนี้ สุจินดาถือว่าตนเป็นคนกลับมาโสดอีกครั้งโดยที่ตัวเองไม่ได้ต้องการนัก และเธอก็ยังมีความใฝ่ฝันที่จะได้แต่งงานและมีชีวิตคู่ที่อบอุ่นอีกสักครั้ง ดังนั้นพอเขียนเรื่องเพศผู้อ่านทั้งหลายรวมทั้งนักวิจารณ์ก็จะเดาว่าสุจินดาประหลาดชีวิต เรียกร้องความสนใจ ทุกคนคิดไปก่อน มีอคติต่อเธอตั้งแต่ได้อ่านบทวิจารณ์ที่เขียนโจมตีเธอ บางคนไม่ชอบเธอตั้งแต่ยังไม่ทันได้มีโอกาสหนังสือของเธอ

3.3 ค่านิยมเก่า ๆ เกี่ยวกับ สตรี ที่เป็นอุปสรรค

แพร จารุ มองว่า “นักเขียนหญิงที่เขียนเรื่องนี้ (เรื่องเพศ) จึงไม่ค่อยได้รับเกียรติ ไม่ได้รับการยกย่องเท่าที่ควร และบางครั้งยังเหมารวมไปว่า เธอน่าจะต้องการเช็ทส์ หรือว่าอยากลอง อย่างคำพูดหนึ่งของนักเขียนชายที่ไปบอกกับเพื่อนว่า อยากพิสุจน์เธอ และอีกคนหนึ่งพูดว่าทำไมละของงายจัง (ละของฝนคือตัวละครในเรื่องสั้นของเธอ) คนจะมองเธอด้วยสายตาที่น่าเกลียด...

ผู้ใหญ่ก็มักจะเห็นว่าเธอไม่เรียบร้อย เช่นเสื้อผ้าที่เธอสวมก็ตามสบายเกินไป การเดิน การนั่งไม่เรียบร้อยแบบผู้หญิงไทย ” (บทสัมภาษณ์) เป็นเพราะเธอเขียนเรื่องอิโรติก สุจินดาจึงโดนดูถูกและคนก็มักจะคิดว่าเธอเป็นอย่างในหนังสือ ซึ่งถ้าหนังสือเล่มนั้นเขียนโดยผู้ชายก็จะไม่มีใครลุกขึ้นมาว่าเพราะยังไงผู้ชายก็ต้องรู้เรื่องพวกนี้อยู่แล้ว

ประวัติ กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา

นามปากกา “ควันบุรี” “ผีเสื้อ (วัยรุ่น)” “วิมล ชอล เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา”
“ดอน -ฮวน (หนุ่ม) ”

วันเกิด วันจันทร์ที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2511

สถานที่เกิด กรุงเทพฯ

อายุ 29 ปี

ศาสนา พุทธ

การศึกษา มัธยม โรงเรียนโกวิทอรัญ
โรงเรียนสงวนวุฒศึกษา
โรงเรียนศรีอยุธยา
มหาวิทยาลัย คณะนิเทศศาสตร์ (การผลิตภาพยนตร์)
มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมิกราช

ประวัติการทำงาน

เขียนกลอน และ เรื่องสั้นส่งไปลงตามนิตยสารวัยรุ่น
เรื่องสั้นเรื่องแรกที่ได้รับการตีพิมพ์ลงในหนังสือ คือ “ หนึ่งจูบนั้นฉัน
เผลอไป ” ลงในนิตยสาร เธอกับฉัน

เขียนเรื่องยาวประจำฉบับ นิตยสาร เธอกับฉัน

เขียนเรื่องยาวประจำฉบับ นิตยสาร ทราย

เรื่องแนวอิโรติกที่ได้ลงตีพิมพ์ครั้งแรก คือ สายหมอกดอกไม้หนุ่ม

ลงในนิตยสาร มิสซี่

เขียนเรื่องชุดประจำให้นิตยสาร วัยหวาน

เขียนเรื่องชุดประจำให้นิตยสาร สุด

บรรณาธิการ นิตยสาร ทราย

บรรณาธิการ ภาคประเทศไทย นิตยสาร ไกลบ้าน (นิตยสารฉบับนี้วาง
จำหน่ายแถบยุโรป)

บรรณาธิการ นิตยสาร คู่รัก คู่รส

เขียนเรื่องยาวประจำฉบับ นิตยสาร บาร์บี

แปลหนังสือประเภท คู่มือต่าง ๆ เช่น โขนนาการ จิตวิทยา

แต่งเพลง

สถานภาพ

ผลงาน

บรรณิการ นิตยสาร TATTOO

ปัจจุบัน นักเขียนอิสระ รับทำนิตยสารในบางครั้ง

โสด

ไอรุ่นนี้ที่โยทยา

(รวมเรื่องสั้น)

ขออนุญาตหัวใจให้รัก

(รวมเรื่องสั้น)

ให้ความรักจูบชบน้ำตา

(บทกวี)

นิทานเดือน

(เรื่องยาว)

จะบินไปจูบพระจันทร์

(เรื่องยาว)

บลูเมโลดี บทกวี เสียงสะท้อน และคลื่นรัก

(เรื่องยาว)

ผีเสื้อทรมง

(เรื่องสั้น)

พระจันทร์ตกน้ำ

(รวมเรื่องสั้น)

ผู้ชายหัวใจระเริง

(รวมเรื่องสั้น)

ใช้ดอกไม้

(รวมเรื่องสั้น แนวอโรติก)

ผีเสื้อเดินรำ

(บทกวี)

เปลือย...อารมณ์

(รวมเรื่องสั้น แนวอโรติก)

ใจแตก

(รวมเรื่องสั้น แนวอโรติก)

December เมื่อเสเพลเกอร์ร้องไห้

(เรื่องยาว)

Young Flight ไม่อยากให้หัวใจทรนง

(เรื่องยาว)

ขอรักเธออีกสักครั้ง

(รวมเรื่องสั้น)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติโดยย่อ

ครอบครัวของ กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา เป็นครอบครัวเล็ก ๆ ที่ประกอบด้วยแม่ พี่ชาย และคุณ กิ่งฟ้า คุณพ่อของคุณกิ่งฟ้านั้นได้แยกทางกับคุณแม่ ตั้งแต่กิ่งฟ้าอายุ 2 ขวบ แต่คุณกิ่งฟ้าก็ยังมี คุณพ่อบุญธรรมที่เธอรัก ศรัทธาและรู้สึกผูกพัน เมื่อเธอได้มีโอกาสขึ้นไปเชียงใหม่ก็จะต้องแวะไป เยี่ยมคุณพ่อบุญธรรมคนนี้เสมอ เพราะมีกัน 3 คนแม่ลูก คุณกิ่งฟ้าจึงสนิทสนมกับคุณแม่และพี่ ชายมาก เธอมักจะเล่าทุกอย่างที่พบเจอ ความทุกข์ ความสุข ความประทับใจให้กับบุคคลที่เธอรัก และเคารพทั้งสองท่านนี้ฟังอยู่เสมอ แต่สิ่งที่เธอยังไม่เข้าใจก็คือในระหว่างความรัก ความเข้าใจที่มี ให้แก่กันและกันอย่างมากมานั้น ต่างคนก็เหมือนมีกำแพงระหว่างกัน “คุณแม่มีกำแพงกับพี่ชาย มีกับฟ้า ฟ้ากับคุณแม่ คือจะกระทบกระทั่งกันตลอดเวลาในลักษณะรุนแรง แต่ก็รักและสนิทกัน มากเช่นกัน”

ถึงแม้จะมีความไม่เข้าใจ จะขัดแย้งหรือโกรธเคืองกันบ้างสิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำให้คุณแม่และพี่ชาย ของคุณกิ่งฟ้ารักเธอน้อยลง บุคคลทั้งสองเป็นกำลังใจสำคัญที่อยู่เบื้องหลังการเขียนหนังสือของ เธอโดยเฉพาะคุณแม่ ซึ่งคุณกิ่งฟ้าถือว่าเป็นแบบอย่างที่ทำให้เธออยากเขียนหนังสือ อยากเขียน แบบ

“จริง ๆ จะพูดเสมอว่าไปขโมยอ่านในสมุดบันทึกของคุณแม่ คือคุณแม่เค้าจะมีสมุดบันทึกเล่มโต เหมือนคัมภีร์ไบเบิลเลย...จะเป็นบันทึกสมัยสาว ๆ ของเค้า เค้าไม่เขียนธรรมดา เค้าจะเขียนเป็น คำพูดสวย ๆ ...อย่างโกรธกับเพื่อนเค้าจะเขียนว่า เหลือโชคเงินเงินไว้ในใจหินแฉ่งด้วยสิ้นน้ำใจ คือจะเหมือนเป็นนิยาย ตอนนั้นมีความรู้สึกว่าการเขียนหนังสือมันทำให้สวยให้งามให้กระแทก ความรู้สึกได้...”

ส่วนพี่ชายก็มีอิทธิพลต่อเธอเพราะพี่ชายเขียนเรื่องสั้น เธอก็อยากเขียนแบบ ทั้งหมดถือว่าเป็นแรง ผลักดันให้คุณกิ่งฟ้าเขียนหนังสือตั้งแต่ประมาณ ชั้น ป.5 อายุ 9-10 ปี เรื่องแรกที่เขียนเป็นเรื่องสั้น แนวลึกลับ ชื่อเรื่อง ขวัญใจสายลับ เธอเขียนเพื่อ给朋友 ๆ อ่านเพราะตอนนั้น ‘ชอบอ่าน เซอร์ลีโอโกล์มมาก ต่อจากนั้นคุณกิ่งฟ้าก็พัฒนาฝีมือการเขียนขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งส่งเรื่องไปลง ตามนิตยสารวัยรุ่นเธอกับฉัน เรื่องของเธอก็ได้รับการตีพิมพ์ ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของทุกคนใน บ้านที่คุณกิ่งฟ้าส่งไปเรื่องแรก ครั้งแรกก็โด่ง จากจุดนั้นกลายเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้คุณกิ่งฟ้าเข้าสู่ วงการหนังสือ และเป็นนักเขียนที่เริ่มมีคนรู้จักมากขึ้นโดยเฉพาะในกลุ่มของวัยรุ่น เพราะโดยส่วน ใหญ่เรื่องราวที่เธอเขียนจะเกี่ยวข้องกับชีวิตวัยรุ่น “แล้วที่เด็กๆเค้าพูดถึงกันมาก ก็เป็นในแง่ของ พระเอก คือสมัยสี่ห้าปีมานี้ พระเอกเขี้ยวๆ เฮฟวี่ๆยังไม่มีการ์ตูนวัยรุ่นมากไปคะ หรือมีก็ได้เน้น

มาก ซึ่งพระเอกของฟ้านี้จะเน้นพวกนี้มาก ก็จะมีแนวอาร์ตๆ หัว ๆ เก๋หน่อย แต่ก็หลงรักดอกไม้อะไรอย่างนี้

ส่วนหนึ่งที่ทำให้คุณกิงฟ้าเขียนเรื่องราวชีวิตของวัยรุ่นได้ดีและชัดเจนเนื่องจากชีวิตวัยรุ่นของคุณกิงฟ้า จริง ๆ ก่อนข้างสมบุกสมบัน ได้พบเจอและเห็นอะไรมาเยอะ และผู้ที่เป็นเหตุให้เธอได้ออกไปสัมผัสโลกภายนอกอย่างใกล้ชิดก็คือคุณแม่นั่นเอง

“ คือฟ้าออกจากบ้าน เมื่อประมาณ 8 ปีที่แล้ว ออกไปคือ ออกไปใช้ชีวิตอด ออกไปหิว ออกไปรู้จักชีวิต ที่ออกนี่ไม่ใช่ทะเลาะกันแล้วออกไป ออกเมื่ออายุตั้ง 20 แล้ว ก็คือคุณแม่เนี่ย รักและตามใจเรามากเกินไป กรอบแคบมาก อย่างออกไปซื้อของแค่ห้างใกล้ ๆ บ้านห่างไม่กี่เมตร ไม่ให้ไปต้องมีพี่ชายไปไหนด้วยตลอดทุกนาที...ตอนเด็กๆ ก็ไม่เป็นไร พอโตขึ้นเราก็เริ่มติดขัดกับอย่างนี้ก็เลยกลายเป็นโยเยหาความอิสระมาก ในช่วงนั้นก็เลยออกจากบ้าน แต่การออกเนี่ย เดือนนึงก็มาค้างกับเค้า โทรมลุยเสมอลูกสัปดาห์ จะมาค้างกับเค้าเดือนละครั้ง หรือว่าเดือนละ 2-3 ครั้ง..”

การออกจากบ้านของคุณกิงฟ้าไม่ได้ทำให้เธอกลายเป็นปัญหาของสังคม หรือเดินไปในทางที่ไม่ดี กลับตรงกันข้าม เธอเรียนรู้การใช้ชีวิต เรียนรู้ความยากลำบาก การช่วยตัวเองที่จะดำเนินชีวิต เพราะอยู่กับคุณแม่เธอแทบจะไม่ต้องทำอะไรเลย แม้แต่การขึ้นรถเมล์ การกินข้าวข้างทาง ซึ่งถือว่าเป็นวิถีชีวิตธรรมดาของคนกรุงเทพฯ ๔ เธอก็ได้สัมผัสเมื่อออกมาอยู่ด้วยตัวเอง และทำให้เธอเขียนหนังสือได้ดีขึ้น

“...ก็ได้มารู้จักชีวิต เขียนหนังสือได้ดีก็เพราะออกจากบ้าน ถ้าอยู่กับคุณแม่ ถ้าโลกแคบนี้เขียนหนังสือไม่ได้ เราจะพูดถึงพฤติกรรมของคนหรือชีวิตของคนได้อย่างไร ในเมื่อเรายังไม่เคยเห็นชีวิตใคร ก็ได้ออกจากบ้านก็กลายเป็นผลพลอยได้อันหนึ่งที่ยิ่งใหญ่”

นอกจากการศึกษาโลกภายนอกด้วยตัวเองแล้ว การศึกษาในสถาบันการศึกษาคุณกิงฟ้าก็เริ่มจากโรงเรียนที่ จ. เชียงราย เพราะคุณแม่ขึ้นไปธุรกิจเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์ และบางครั้งก็พาพี่น้องไปด้วยตัวเองด้วย ชีวิตของคุณกิงฟ้าจึงไป ๆ มา ๆ ระหว่างกรุงเทพฯ ๔ กับเมืองเหนือ เธอกลับมาเรียนที่กรุงเทพฯ ๔ ในสมัยประถมเมื่อถึงมัธยมก็ย้ายไปเรียนที่ จ. ลำปาง และกลับมาเรียนที่ กรุงเทพฯ ๔ อีก เมื่อจบ ม. 6 เคยเอ็นทรานซ์แต่ไม่ติดจึงไปลงเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหงและนอร์ธเวสต์ (ศิลปะพระนคร) ไปพร้อมกันแต่เรียนไม่จบ เธอจึงไปลงเรียน ที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช คณะนิเทศศาสตร์ สาขาการผลิตภาพยนตร์

การที่คุณแม่ทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์ และการพากษ์หนัง นอกจากจะทำให้คุณกิงฟ้าคลุกคลีอยู่กับภาพยนตร์จนเลือกเรียนสาขาการผลิตภาพยนตร์แล้ว ทั้งพี่ชายและคุณกิงฟ้าก็คุ้นเคยกับการพากษ์และแปลภาพยนตร์ไปด้วย โดยเฉพาะพี่ชายนั้นแปลภาพยนตร์ตามรอยคุณแม่ ส่วนคุณกิงฟ้าก็ได้ใช้ข้อมูลที่สะสมในการดูภาพยนตร์เป็นข้อมูลในการเขียนหนังสือบ้าง และนำความสามารถในการแปลที่ได้มาจากคุณแม่และพี่ชายมาแปลหนังสือด้วย ซึ่งจะเป็นหนังสือประเภทคู่มือโภชนาการ จิตวิทยา

นอกจากการเขียนหนังสืองานที่คุณกิงฟ้ารักแล้ว คุณกิงฟ้าก็ยังเคยเล่นโฟล์คซองกับพี่ชายตามผับ เพราะตอนเด็ก ๆ คุณแม่สอนให้เล่นกีตาร์และคุณกิงฟ้าก็ไปเรียนเพิ่มเติมด้วยทั้งกีตาร์และโอเลคโทน บางครั้งคุณกิงฟ้าก็จะไปร้องเพลงที่ร้านอาหารของเพื่อนคุณแม่ซึ่งจะมีร้องเพลงในตอนกลางวันเป็น เพลงไทยบ้าง เพลงฝรั่งและบางครั้งก็เป็นเพลงจีน เมื่อผูกพันกับดนตรี คุณกิงฟ้าจึงแต่งเพลง บางเพลงก็ให้พี่ชายช่วยใส่คอร์ดให้ บางเพลงก็ยังไม่มีการใส่คอร์ด การเป็นนักร้องจึงเป็นอีกหนึ่งความฝันของเธอ นอกจากเคยเป็นนักร้องสมัครเล่นแล้ว คุณกิงฟ้ายังเป็นรีไรท์เตอร์อิสระ เป็นก๊อป-ปี้ไรเตอร์อิสระ รับงานมาทำอยู่ที่บ้าน ส่วนใหญ่ก็จะเป็นงานสื่อสิ่งพิมพ์ไม่ว่าจะเป็นอาร์ตเวิร์ค หนังสือ โบปิต โบรชัวร์ เขียนโฆษณา เขียนรูป และถ่ายรูป ที่คุณกิงฟ้าเคยผ่านงานและรับงานมากมายหลากหลายประเภทเพราะ “ จะต้องมีตั้งค้มาเดินทาง...มาทำให้เขียนหนังสือได้ ”

ในเรื่องของความรักที่นอกจากคุณกิงฟ้าจะได้รับจากคุณแม่และพี่ชายแล้ว ก็ยังมีบุคคลอีกคนที่อยู่เคียงข้างและเป็นกำลังใจสำคัญให้กับคุณกิงฟ้า ไม่ว่าจะป็นเรื่องงานหรือเรื่องใด บุคคลผู้นี้พร้อมที่จะช่วยเหลือให้คำแนะนำที่ดีกับคุณกิงฟ้าเสมอ คุณเบ๊ยกหรือคุณ ขวลิต พรหมกิตติวงศ์ เป็นเพื่อนชายที่คุณกิงฟ้าเชื่อใจ ไว้วางใจให้เขาร่วมแบ่งปันทั้งความสุขและความทุกข์กับเธอเสมอ คุณเบ๊ยกเป็นทั้งผู้ร่วมงานกับคุณกิงฟ้าและผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข คนทั้งสองได้รู้จักกัน แบ่งปันความเข้าใจและห่วงใยให้แก่กันมาเป็นเวลานานและก็คงจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป

การวิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่งหรือผู้ผลิต

1. ในฐานะวิชาชีพของผู้หญิงในบทบาทผู้ผลิต

คุณกิงฟ้าเริ่มงานเขียนตั้งแต่อายุน้อยและการทำงานของเธอก็ได้รับการสนับสนุนจากคุณแม่และพี่ชายที่คอยติชม แนะนำ ฝีมือการเขียนของเธอจึงพัฒนาไปในเรื่อย ๆ หลายคนที่เป็นผู้ร่วมงานของเธอให้ความเห็นว่านอกจากคุณกิงฟ้าจะมีความสามารถแล้วเธอยังมีพรสวรรค์ในการเขียน การคิดโครงเรื่องได้อย่างเร็ว การเล่นคำซึ่งผู้ที่ติดตามผลงานของเธออย่างต่อเนื่องจะรู้กันว่าคุณกิงฟ้ามีลีลาในการเล่นกับภาษา และเธอสามารถเขียนงานได้หลายแนว ความสามารถในส่วนี้ คุณฉัตรเฉลิม ผู้จัดการ บริษัทไพลินคอมพิวเตอร์ ฟิค ถึงกับให้ฉายากับเธอว่าเป็นนักเขียนกดปุ่มหรือเป็นนักเขียนที่สั่งได้ คือสั่งให้เขียนเรื่องแนวไหนออกมาก็เขียนได้ อยากรู้เรื่องแนวไหนก็บอกเธอ แล้วคุณกิงฟ้าก็จะเขียนออกมาได้ ซึ่งนอกจากคุณกิงฟ้าสามารถเขียนแนวรักโรแมนติก แบบวัยรุ่นแล้ว เธอยังเขียนแนวลึกลับ แนวประวัติศาสตร์ ซึ่งเธอใช้นามปากกาในการเขียนเรื่องแนวสารคดีทางประวัติศาสตร์ว่า กันยาบติ ในแนวอิโรติก เธอมีสองนามปากกา คือ วิрил ซอล และ ดอน-ฮวน (หนุ่ม) การเขียนหนังสือแนวอิโรติกนี้เธอบอกว่าอยากลองเขียนดูเพราะเธอสนใจเรื่องความงามของการมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่เด็ก ๆ ที่ตามคุณแม่ไปโรงพยาบาล และได้มีโอกาสเห็นจากรักสวย ๆ ในภาพยนตร์จึงเกิดเป็นความประทับใจที่อยากลองทำงานแนวอิโรติกออกมา โดยใช้นามปากกาที่ไม่เป็นที่รู้จักนักเพราะเธอก็ไม่ชอบเปิดเผยว่าเป็นคนเขียนแนวนี้เพราะกลัวกลุ่มนักอ่านวัยรุ่นที่ชื่นชมเธอจะไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเขียนแนวอิโรติก และอีกสาเหตุที่เขียนเรื่องอิโรติกคือสำนักพิมพ์ที่เธอทำงานอยู่อยากมีผลงานเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ไม่ถึงขนาดเป็นหนังสือต้องห้ามออกมาขายบ้าง เธอจึงได้รับมอบหมายให้เขียนเรื่องอิโรติก แต่ในขณะนั้นหนังสือที่เธอพิมพ์ไม่ได้แพร่ขาย จึงมีผู้เห็นผลงานแนวอิโรติกน้อยมากและเมื่ออ่านแล้วก็ไม่รู้ว่าเป็นผู้เขียนด้วยวัยเพียงยี่สิบเศษ ๆ คุณกิงฟ้า มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับในระดับหนึ่ง ในฐานะนักเขียนสตรีที่มีคุณภาพทำให้ผู้ร่วมงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายให้การยอมรับและพร้อมที่จะสนับสนุนเธอให้ผลิตงานเขียนออกมาอย่างต่อเนื่องตราบเท่าที่เธอยังไม่หมดไฟ

2. ผู้ผลิตสตรีกับลักษณะเพศนิยม (Sexist)

เรื่องอิโรติก ที่กิงฟ้าเขียนขึ้นมาโดยเฉพาะ เปลือย...อารมณ์ และใจแตก เป็นหนังสือที่หวือหวามากไม่ว่าจะเป็นที่มาที่ไปของการพบเจอกันของตัวละครที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ซ้ำของ ไม่ว่าจะตัวละครผู้หญิงหรือตัวละครผู้ชาย ทำทางต่าง ๆ ในการมีเพศสัมพันธ์ก็เป็นการบ่งบอกถึง

ประสบการณ์ของตัวละครที่ได้ผ่านกิจกรรมทางเพศมาอย่างโชกโชน ฉัตรเฉลิม ซึ่งเป็นผู้จัดการสำนักพิมพ์ที่พิมพ์หนังสือสองเล่มนี้ออกไปค่อนข้างพอใจกับยอดขายที่สูงพอสมควร กิ่งฟ้าเขียนสองเล่มนี้ขึ้นมาเพราะทางสำนักพิมพ์อยากมีงานเขียนแนวอโรติกออกมาจำหน่ายบ้าง หลายคนที่อ่าน เปลี่ยน...อารมณ์และใจแตกจะไม่ว่ากันว่านักเขียนเป็นผู้หญิงเพราะนามปากกาที่น่าจะเป็นผู้ชาย [ดอน-อวน (หนุ่ม)] และในหนังสือก็ไม่ได้ใส่รายละเอียดของผู้เขียนไว้

จึงไม่เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ทางลบกับหนังสือสองเล่มนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าถ้าผู้อ่านเรื่องทางเพศไม่ทราบว่าเป็นนักเขียนที่ใช้นามปากกาเป็นเพศอะไร ทุกคนก็จะสรุปเอาในใจว่าต้องเป็นผู้ชายและก็อ่านเรื่องแนวอโรติกไปอย่างไม่มีอะไรติดขัดขวางใจ แต่ถ้าเกิดการเปิดเผยขึ้นมาว่าเรื่องอโรติกเล่มนั้น เล่มนี้เป็นฝีมือเขียนของนักเขียนหญิง ก็จะเกิดเสียงกล่าวขวัญถึงในทางที่ไม่น่าฟังนักอย่างเช่นกรณีของสุจินดา เป็นต้น กรณีของกิ่งฟ้าเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่าทราบโดยที่ผู้อ่านหรือนักวิจารณ์ทั้งหลายไม่ว่าเรื่องทางเพศที่ตีพิมพ์ออกมาเขียนโดยนักเขียนสตรี ตราบนั้นนักเขียนสตรีผู้นั้นก็สามารถผลิตงานออกมาได้เรื่อย ๆ แต่ถ้าเกิดถูกจับได้ว่าเป็นผู้หญิงเขียนหรือเปิดเผยแต่แรกว่าเป็นผู้หญิงเขียนความรู้สึกของการไม่ยอมรับก็จะเกิดขึ้นทันที โดยบางครั้งประเด็นที่นักเขียนเป็นผู้หญิงอาจเป็นประเด็นที่ถูกโจมตีมากกว่าที่จะไปพิจารณาถึงเนื้อหา สังคมไทยก็ยังคงไม่ยอมเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทเรื่องทางเพศเท่าเทียมกับผู้ชาย ผู้ชายหลาย ๆ คนก็ยังทนไม่ได้ที่ผู้หญิงจะมีสิทธิ์เลือกที่ไปกับใครหรือนอนกับใครได้เหมือนอย่างผู้ชายที่มีพฤติกรรมอย่างนี้ตั้งแต่โบราณ

3. ปัญหาและอุปสรรคของผู้ผลิตสตรี

3.1 ปัญหาการได้รับยอมรับในเรื่องความสามารถ

คุณกิ่งฟ้าไม่พบปัญหาในข้อนี้เพราะเธอได้รับการยอมรับอย่างดีจากทั้งผู้อ่านและผู้ที่อยู่ในวงการว่าผลงานของเธอมีกุณภาพและมีพัฒนาการ การทำงานของคุณกิ่งฟ้าจะไม่หยุดอยู่กับที่เพราะเธอค้นคว้า แสวงหาสิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นข้อมูลหรือแนวการเขียน ความเป็นผู้หญิงไม่เป็นอุปสรรคในการทำงานของเธอ

3.2 วัฏจักรสถานะของผู้หญิง

ถึงแม้กิ่งฟ้าจะเป็นผู้หญิงโสด เธอก็เขียนเรื่องราวอโรติกได้อย่างไม่เขินอายเนื่องจากส่วนหนึ่งของการเขียนนั้นมาจากจินตนาการและบางส่วนก็มาจากการที่ได้ชมภาพยนตร์บ่อย ๆ ตั้งแต่สมัยที่เธอยังเป็นเด็กติดตามคุณแม่ไปยังที่ต่าง ๆ เพื่อประกอบธุรกิจโรงภาพยนตร์และการพากษ์หนัง ภาพความทรงจำในอดีตของภาพยนตร์ที่มีฉากอโรติกเป็นข้อมูลที่ดีของเธอ กิ่งฟ้าไม่ได้เขียนเรื่องแนวอโรติกขึ้นมาเพื่อประชดใครหรือโจมตีใคร แต่เธอเขียนถึงอารมณ์ของวัยรุ่น วัยที่มีความเปลี่ยนแปลง

ทั้งทางร่างกายและจิตใจเกิดขึ้น วัยที่สงสัยใคร่รู้ว่ากิจกรรมทางเพศเป็นอย่างไร วัยที่ยังสงสัยว่าทำไมตัวเองถึงมีความต้องการแปลก ๆ หรือรู้สึกแปลก ๆ เมื่ออยู่ใกล้เพศตรงข้าม ลักษณะของความสัมพันธ์ทางเพศในเรื่องราวของกิงฟ้าจึงเป็นเหมือนการค้นหา การที่อารมณ์อยู่เหนือการควบคุมทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์เพราะความใคร่ไม่ใช่ความรัก

3.3 วิญญาณของค่านิยมเก่า ๆ เกี่ยวกับสตรีที่ตามมาหลอกหลอน

กิงฟ้าได้รับผลกระทบจากค่านิยมเก่า ๆ อยู่บ้างเนื่องจากเมื่อคุณแม่และพี่ชายรู้ว่าเธอเขียนเรื่องทางเพศทั้งสองท่านก็ไม่พอใจมาก โดยเฉพาะคุณแม่ไม่ยอมให้กิงฟ้าเขียนเรื่องแนวนี้เพราะรู้สึกว่ามันเก๋ก๊วยและกิงฟ้าก็สามารถเขียนหนังสือได้หลายแนวไม่จำเป็นต้องมาเขียนแนวนี้ รวมทั้งเพื่อนบางคนของกิงฟ้าก็ไม่เห็นด้วยที่เธอเขียนเรื่องแนวอิติกเพราะกลัวว่าเด็กอ่านแล้วไม่รู้จักรักการแยกแยะ อาจตีความไปในทางที่ผิดหรือคิดอยากรู้ อยากลองก็ได้ การที่ผู้คนใกล้ชิดไม่สนับสนุนให้เธอเขียนเรื่องแนวนี้ก็ทำให้กิงฟ้าเสียกำลังใจไปบ้าง แต่ไม่เสียความตั้งใจเพราะเธอเองก็ไม่ได้คิดว่าจะเปลี่ยนมาเขียนแนวอิติกตลอดไปเพียงแต่อยากลองเขียนดู อยากทำออกมาบ้าง เพราะด้วยวัยที่มากขึ้นประสบการณ์ที่เพิ่มพูนทำให้เธออยากเติบโตจากการที่เขียนแนวรักหวาน วัยรุ่นเป็นความลึกซึ้งกว่านั้นบ้าง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์สตรีในฐานะผู้ส่ง หรือผู้ผลิต
ฐานะทางวิชาชีพของผู้หญิงในบทบาทผู้ผลิต

ม.ล. เบญจมาศ	สุจินดา ชันตยาลงกต	กิงฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
<p>เข้าสู่วงการหนังสือด้วยความสมัครใจเพราะชอบงานทางด้านขีดเขียนอยู่ก่อนแล้ว ทั้งยังมีประกาศนียบัตร วิชาการหนังสือพิมพ์ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยรับรองความรู้อีกด้วย</p> <p>เมื่อเธอแต่งงานกับคนในวงการเธอจึงเป็นที่รู้จักมากขึ้นทั้งในหมู่คนอ่านและนักเขียนด้วยกัน สามีจะเป็นผู้สนับสนุนให้เธอเขียนหนังสือหรือเขียนคอลัมน์ต่าง ๆ ด้วยความสามารถของคุณเบญจมาศในบทบาทของผู้ผลิตเธอได้รับการยอมรับจากผู้ร่วมงาน และผู้อ่านเป็นอย่างดี เธอเริ่มงานเขียนอิโรติกจากการเป็นเจ้าของคอลัมน์ตอบปัญหา ตอบคำถามเรื่องเพศ จากนั้นก็เขียนหนังสือคู่มือที่ให้ความรู้เรื่องเพศ แล้วจึงเขียนเรื่องอิโรติก</p>	<p>เธอเริ่มเป็นนักเขียนอย่างจริงจังโดยส่งเรื่องไปลงนิตยสารต่าง ๆ อย่างไม่มั่นใจนัก เพราะเมื่อลองเขียนเรื่องสั้นสามีก็ไม่ให้ผ่านสักเรื่องเดียว เธอจึงไม่คิดว่าตัวเองจะเขียนหนังสือเป็นเรื่องเป็นราวได้อย่างคนอื่น เพราะแม้แต่สามีก็ยังไม่สนับสนุน จนกระทั่งเลิกกับสามีจึงกลับมาเขียนหนังสืออีกครั้งและด้วยกำลังใจจากเพื่อน ๆ จึงทำให้เธอได้ส่งเรื่องไปตามนิตยสารต่าง ๆ และได้รับการตีพิมพ์ในที่สุด</p> <p>สำหรับสุจินดา “ การเขียนเป็นเพียงวิธีการ เป็นหนทาง และการแก้ปัญหา การเขียนเรื่องเช็กส์ก็เหมือนยานานหนึ่ง ”</p>	<p>กิงฟ้าเริ่มงานเขียนตั้งแต่อายุยังน้อยและการทำงานของเธอก็ได้รับการสนับสนุนจากคุณแม่ และพี่ชายที่คอยติชม แนะนำ มีมือการเขียนของเธอจึงพัฒนาไปในเรื่อย ๆ หลายคนที่เป็นผู้ร่วมงานของเธอให้ความเห็นว่านอกจากกิงฟ้าจะมีความสามารถแล้วเธอยังมีพรสวรรค์ในการเขียน การคิดโครงเรื่องได้อย่างเร็ว การเล่นคำซึ่งผู้ที่ติดตามผลงานของเธออย่างต่อเนื่องจะรู้กันว่ากิงฟ้ามีลีลาในการเล่นกับภาษา และเธอสามารถเขียนงานได้หลายแนว รวมทั้งแนวอิโรติกที่เธออยากลองเขียนเพราะสนใจเรื่องความงามของการมีเพศสัมพันธ์มานานแล้วแต่เนนการทำงานด้านที่ไม่เปิดเผย มีการใช้นามปากกาซึ่งไม่ค่อยมีใครรู้จักนามปากกาของกิงฟ้าในงานแนวอิโรติกนัก ด้วยวัยเพียงยี่สิบเศษ ๆ กิงฟ้า มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับใน</p>

ม.ล. เบญจมาศ	สุจินดา ชั้นดยาลงกต	กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
		ระดับหนึ่ง ในฐานะนักเขียนสตรีที่มีคุณภาพทำให้ผู้ร่วมงานซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายให้การยอมรับและพร้อมที่จะสนับสนุนเธอให้ผลิตงานเขียนออกมาอย่างต่อเนื่องตราบเท่าที่เธอยังไม่หมดไฟ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ผลิตสตรีกับลักษณะเพศนิยม (Sexist)

ม.ล. เบญจมาศ	สุจินดา ชันตยาหลงกต	กิงฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
<p>เรื่องทางเพศไม่ว่าเป็นในด้านความรู้หรือกลเม็ด เคลือบลับหรือเทคนิคต่าง ๆ ไม่ใช่จำเพาะที่จะรู้กันในหมู่ผู้ชายที่เขียนโดยผู้ชายอีกต่อไป</p> <p>ผู้หญิงอย่าง ม.ล.เบญจมาศก็มีความสามารถที่จะใช้ทักษะในการเขียนเรื่องต้องห้ามเหล่านี้ให้ออกมาเหมาะสม น่ารู้ น่าสนใจและไม่น่าเกลียด</p> <p>ม.ล.เบญจมาศ เป็นนักเขียนเรื่องเพศที่เป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ชายว่าเขียนได้น่าอ่าน ไม่หยาบคายหรือโจ่งแจ้งจนเกินไปและเป็นการเขียนอย่างให้ความรู้ทางเพศศึกษาเพื่อที่มุ่งหวังให้ทุกคนมีความสุขในการใช้ชีวิตคู่และมีเพศสัมพันธ์อย่างถูกวิธี การที่ ม.ล.เบญจมาศได้รับการยอมรับทั้ง ๆ ที่เป็นผู้หญิงและมีเชื้อเจ้าเป็นเพราะเธอผ่านชีวิตการแต่งงานมาแล้ว ๖ ปี อ ม มีประสบการณ์ตรงและเมื่อหย่าร้างการเขียนถึงเรื่องทางเพศจึงไม่ใช่เป็นสิ่งที่น่าเกลียด</p>	<p>ผู้ชายหลายคนรับไม่ได้ที่ผู้หญิงอย่างคุณสุจินดาถูกเขียนมาเขียนเรื่องทางเพศ บางคนมองว่าเธอเก็บกด เพราะผิดหวังเสียใจในเรื่องความรักในชีวิตจริงจึงมาระบายถ่ายเทออกมาเป็นเรื่องทางเพศ</p> <p>ประเด็นที่น่าสนใจในงานเขียนของคุณสุจินดาคือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - สุจินดา เป็นผู้หญิงแต่เขียนเรื่องทางเพศ - ผลงานของสุจินดามีลักษณะพิเศษ คือ การมีเพศสัมพันธ์มักเกิดขึ้นอย่างง่ายดายและฉากของการมีเพศสัมพันธ์ก็จะถูกบรรยายอย่างชัดเจน เปิดเผย ตรงไป ตรงมาจากประเด็นดังกล่าวถือว่า สุจินดาบังอาจล้ำเส้นพรมแดนของความเชื่อ ค่านิยมในสังคมไทยที่เสมือนเป็นกฎเหล็ก สั่นสะท้านกันมาเป็นเวลาชั่วนานแล้ว <p>เรื่องอย่างนี้ผู้หญิงไม่เกี่ยว เป็นเรื่องของผู้ชายเท่านั้น แต่วันนี้เธอเอาตัวเอง เอาชื่อเสียง และเอาประสบการณ์ที่มีมาเข้าไป</p>	<p>เรื่องอิโรติก ที่กิงฟ้าเขียนขึ้นมาโดยเฉพาะ เปลือย... อารมณ์ และใจแตก เป็นหนังสือที่หือหาวมากไม่ว่าจะเป็นที่มาที่ไปของการพบเจอกันของตัวละครที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ซ้ำของเขี้ยวขานไม่ว่าจะเป็นตัวละครผู้หญิงหรือตัวละครผู้ชาย ทว่าทางต่าง ๆ ในการมีเพศสัมพันธ์ก็เป็น</p> <p>การบ่งบอกถึงประสบการณ์ของตัวละครที่ได้ผ่านกิจกรรมทางเพศมาอย่างโชกโชน</p> <p>ในหนังสือก็ไม่ได้ใส่รายละเอียดของผู้เขียนไว้ จึงไม่เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในทางลบกับหนังสือเล่มนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่าถ้าผู้อ่านเรื่องทางเพศไม่ทราบว่าเป็นนักเขียนที่ใช้นามปากกาเป็นเพศอะไร ทุกคนก็จะสรุปเอาในใจว่าต้องเป็นผู้ชายและก็อ่านเรื่องแนวอิโรติกไปอย่างไม่มีอะไรตะขิดตะขวงใจ แต่ถ้าเกิดการเปิดเผยขึ้นมาว่าเรื่องอิโรติกเล่มนั้น เล่มนี้เป็นฝีมือเขียน</p>

ม.ล. เบญจมาศ	สุจินดา ชั้นตยาลงกต	กิงฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
	<p>เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง ไม่ใช่เพราะอยากดังหรืออยากท้าทายแต่อยากแก้แค้น</p> <p>บนเส้นทางแห่งการเป็นนักเขียนต้องถือว่าสุจินดาประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง</p> <p>เพราะหนังสือของเธอในขณะนี้ได้รับการพิมพ์ซ้ำ เรื่องหนึ่งไม่ต่ำกว่า 3 - 4 ครั้ง ถึงแม้จะไม่ได้รับการยอมรับจากนักเขียนบางกลุ่มก็ตาม</p>	<p>ของนักเขียนหญิง ก็จะทำให้เสี่ยงกล่าวขวัญถึงในทางที่ไม่น่าฟังนัก</p>

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหาและอุปสรรคของผู้ผลิตสตรี

ม.ล. เบญจมาศ	สุจินดา ชั้นดยาลงกต	กิ่งฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
<p>ม.ล.เบญจมาศ ไม่พบปัญหาใด ๆ ในการเขียนหรือผลิตงานเกี่ยวกับเรื่องทางเพศเลย เนื่องจากเธอเป็นนักเขียนที่ค่อนข้างอาวุโสอยู่ในวงการมานานและเขียนเรื่องที่ทำให้ความรู้ทางเพศมานานจนเป็นที่ยอมรับในระดับหนึ่ง</p>	<p>นักเขียนหญิงไม่ค่อยได้รับการยอมรับในความสามารถ มีการแบ่งแยกกันอยู่เสมอ นักเขียนหญิงมีปัญหาการเป็นนักคิด หรือการถูกฝึกให้คิด การยอมรับซึ่งกันและกันในกลุ่มนักเขียนหญิงก็น้อย การรวมกลุ่มเพื่อนพูดคุยมีน้อย การรวมกลุ่มเพื่อพูดคุยไม่ใช่สร้างแนวร่วมอย่างเต็มขั้นได้สร้างแนวคิดด้วย</p> <p>สุจินดาได้ผ่านวงเวียนแห่งวัฏจักรแห่งสถานะผู้หญิงครบรอบพอดี คือโสด แต่งงาน หย่า ก็คือการกลับไปมีชีวิตโสดอีกครั้ง รอบ วงเวียนอยู่อย่างนี้ สุจินดาถือว่าตนเป็นคนกลับมาโสดอีกครั้งโดยที่ตัวเองไม่ได้ต้องการนัก และเธอก็ยังมีความใฝ่ฝันที่จะได้แต่งงานและมีชีวิตคู่ที่อบอุ่นอีกครั้ง</p> <p>วิญญานของค่านิยมเก่า ๆ เกี่ยวกับ สตรี ที่ตามมาหลอกหลอน “นักเขียนหญิงที่เขียนเรื่องนี้ (เรื่องเพศ) จึงไม่ค่อยได้รับเกียรติ ไม่ได้รับการ</p>	<p>กิ่งฟ้าไม่พบปัญหาในข้อนี้ เพราะเธอได้รับการยอมรับอย่างดีจากทั้งผู้อ่านและผู้ที่อยู่ในวงการว่าผลงานของเธอมีกุณภาพและมีพัฒนาการ</p> <p>ถึงแม้กิ่งฟ้าจะเป็นผู้หญิงโสด เธอก็เขียนเรื่องราวอิโรติกได้อย่างไม่เขินอายเนื่องจากส่วนหนึ่งของการเขียนนั้นมาจากจินตนาการและบางส่วนก็มาจากกาที่ได้ชมภาพยนตร์บ่อย ๆ ตั้งแต่สมัยที่เธอยังเป็นเด็กติดตามคุณแม่ไปยังที่ต่าง ๆ เพื่อประกอบธุรกิจโรงภาพยนตร์และการพากษ์หนัง</p> <p>กิ่งฟ้าได้รับผลกระทบจากค่านิยมเก่า ๆ อยู่บ้างเนื่องจากเมื่อคุณแม่และที่ชายรู้ว่าเธอเขียนเรื่องทางเพศทั้งสองท่านก็ไม่พอใจมาก โดยเฉพาะคุณแม่ไม่ยอมให้กิ่งฟ้าเขียนเรื่องแนวนี้เพราะรู้สึกว่ามันเก๋และคุณกิ่งฟ้าก็สามารถเขียนหนังสือได้หลายแนวไม่จำเป็นต้องมาเขียนแนวนี้ รวมทั้งเพื่อนบางคนของคุณ</p>

ม.ล. เบญจมาศ	สุจินดา ชั้นดยาลงกต	กิงฟ้า เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา
	ยกย่องเท่าที่ควร และบางครั้ง ยังเหมารวมไปว่า เธอน่าจะ ต้องการเช็ทส์ หรือว่าอยาก ลอง อย่างคำพูดหนึ่งของนัก เขียนชายที่ไปบอกกับเพื่อนว่า อยากพิสูจน์เธอ และอีกคน หนึ่งพูดว่าทำไมละของง่ายจัง	กิงฟ้าก็ไม่เห็นด้วยที่เธอเขียน เรื่องแนวอิโรติกเพราะกลัวว่า เด็กอ่านแล้วไม่รู้จักการแยก แยะ อาจตีความไปในทางที่ผิด หรือคิดอยากรู้ อยากลองก็ได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัจจัยที่สนับสนุนให้นักเขียนสตรีทั้ง 3 คนผลิตงานเขียนเรื่องเพศ

1. ความสนใจเฉพาะตัว

นักเขียนทั้ง 3 คนสนใจเรื่องเพศ และศึกษาเรื่องเพศมานาน

- ม.ล.เบญจมาศต้องทำความเข้าใจและศึกษาอย่างจริงจังเพราะต้องอาศัยความรู้เรื่องเพศในการตอบปัญหา เมื่อมีความรู้ทางเพศมากขึ้นก็เขียนเป็นคู่มือ และนำปัญหาที่มีคนอ่านเขียนมาถามรวมเล่มออกจำหน่ายเพื่อเป็นความรู้แก่คนที่สนใจ
- สุจินดา สนใจโดยส่วนตัว พยายามค้นคว้าหาหนังสือทางเพศอ่านเพื่อประดับความรู้ และในสมัยที่ทำนิตยสาร กระดังงา ก็มีส่วนช่วยในการแปลบทความที่เกี่ยวกับเรื่องเพศมาบ้าง
- กิ่งฟ้า มีความสนใจโดยส่วนตัวในเรื่องเพศมานานแล้ว เพราะตั้งแต่เด็ก ๆ มีโอกาสได้ดูภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีฉากการมีเพศสัมพันธ์ จึงเกิดความประทับใจ สนใจที่จะศึกษาเรื่องเหล่านี้

2. ครอบครัว

ครอบครัวของนักเขียนทั้ง 3 คนมีส่วนผลักดันให้นักเขียนทั้ง 3 รักการอ่านตั้งแต่เด็ก

- ครอบครัวของม.ล.เบญจมาศ คุณพ่อเป็นคนชอบการอ่านจึงส่งเสริมให้ลูก ๆ อ่านหนังสือโดยเฉพาะหนังสือเรียน หนังสือภาษาอังกฤษ ซึ่งต่อมาเธอจึงชอบอ่านนิยาย และความรู้ภาษาอังกฤษที่มีพื้นฐานดีตั้งแต่เด็ก ๆ ช่วยให้เธอศึกษา ค้นคว้าจากหนังสือต่างประเทศได้
- ครอบครัวของ สุจินดา เป็นครอบครัวคนจีนที่เคร่งครัด ไม่มีความสนิทสนมกันมากนักในครอบครัว สุจินดาจึงอาศัยเวลารว่างเก็บตัวและอ่านหนังสือที่พี่ชายและพี่สาวอ่าน
- ครอบครัวของกิ่งฟ้า แม่และพี่ชายชอบอ่านหนังสือและชอบเขียนหนังสือด้วยทำให้เธออยากเลียนแบบ จึงอ่านหนังสือของพี่ชาย อ่านเรื่องที่พี่ชายเขียนและพยายามเลียนแบบการเขียนบ้าง

3. สนองความต้องการของตัวเอง

นักเขียนทั้ง 3 คนนอกจากมีความสนใจแล้วยังมีความต้องการเขียนเรื่องเพศซึ่งแต่ละคนมีเหตุผลดังนี้

- ม.ล.เบญจมาศ ให้เหตุผลว่าอยากให้คนมีความสุขและมีความรู้ในเรื่องเพศที่ถูกต้อง
- สุจินดา เธออธิบายว่า เรื่องราวของเธอเป็นเรื่องของคนที่มีความทุกข์และเธอหวังว่าถ้าหากคนที่มีความทุกข์อ่าน เขาจะรู้สึกว่ายังมีคนที่ทุกข์เหมือนเขา

- กิ่งฟ้า อยากลองเขียนเพราะสนใจงานแนวนี้มานานแล้วและรู้สึกว่าในเมืองไทยยังไม่มีใครเขียนเรื่องแนวนี้ได้ดีถูกใจเธอ เท่ากับนักเขียนต่างประเทศคือ อนาธิส เธอจึงอยากลองสร้างสรรงานงานแนวนี้

4. ชีวิตรัก

ปัจจัยข้อนี้เป็นแรงผลักดันที่มีอิทธิพลต่อสุจินตามากที่สุด เมื่อชีวิตรักเธอล้มเหลว การเขียนหนังสือคือหนทางที่จะระบายความทุกข์ ความผิดหวังออกมา แต่มีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องกับเธอ เพราะเธอมองว่าเป็นความต้องการทางธรรมชาติ เธอไม่เห็นด้วยที่จะปกปิดความรู้สึกนั้น ควรกล่าวถึงความรู้สึกทางเพศเช่นเดียวกับอาการอื่น ๆ ของร่างกาย เพราะทุกคนย่อมมีความรู้สึกทางเพศเหมือนกันไม่ใช่เฉพาะผู้ชาย

ม.ล. เบญจมาศ มีชีวิตครอบครัวที่ล้มเหลวเพราะความที่มั่นใจในตัวเองสูงและเธอเลือกที่จะหย่าเพราะไม่อยากทนกับชีวิตคู่ที่ไม่มีความสุข เธอเอาบทเรียนส่วนหนึ่งในชีวิตคู่มาประกอบการเขียนหนังสือ เพื่อสั่งสอน แนะนำให้ระมัดระวังที่จะดำเนินชีวิตคู่ไม่ให้ ผิดหวัง หรือล้มเหลวดังที่เธอเคยประสบมา

กิ่งฟ้า ยังไม่เคยมีชีวิตรักแต่เธอมีความรัก มีคนรัก ตลอดเวลายาวนานที่คบหากันทำให้เธอได้เรียนรู้ถึงการอยู่ร่วมกัน การทำงานแนวอิโรติกแม้เธอจะยืนยันว่าคนรักของเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับงานที่เธอเขียน แต่ความสุขในการมีคนรักก็เป็นกำลังใจสำคัญที่เธอจะสร้างงานอิโรติกเพื่อบอกให้ผู้อ่านทราบว่า ความรักและการมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นสิ่งทั้งงาม

5. สนองความต้องการของตลาดนักอ่าน

งานเขียนที่ให้ความรู้ในเรื่องเพศที่ไม่ใช่วิชาการที่ยากเกินไปในตลาดเมืองไทยยังมีน้อย ดังนั้น เมื่อม.ล.เบญจมาศเขียนคู่มือในการมีความรักอย่างไรให้มีความสุข หนังสือของเธอจึงได้รับการต้อนรับอย่างดีจากผู้ที่มีปัญหา และผู้สนใจใฝ่รู้

งานของสุจินดาที่โดดเด่นในเฉพาะด้านอิโรติกเพราะเป็นความต้องการของบรรณาธิการ เพื่อสร้างกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน ในขณะที่จริง ๆ แล้ว สุจินดาเองก็ยอมรับว่าเธอเขียนหนังสือแนวอื่นได้แต่เธอถูกสร้างให้มีจุดขายจากงานแนวอิโรติกเพราะตลาดนักเขียนในเมืองไทยมีนักเขียนผู้หญิงน้อยคนที่จะเขียนเรื่องอิโรติก

จากปัจจัยดังกล่าวเป็นปัจจัยรวมที่สนับสนุนทำให้นักเขียนสตรี เขียนเรื่องเพศ ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เรื่องที่จะนำมาเขียนเพราะเรื่องเหล่านี้นักเขียนชายเป็นผู้เขียนอยู่แล้ว

ปัจจัยที่ทำให้นักเขียนแต่ละคนกล้าแสดงออกเรื่องเพศมีดังนี้

ม.ล. เบญจมาศ กล้าเขียนเพราะ

- มั่นใจว่าตนเองรู้จริงในเรื่องที่เขียน
- ชีวิตที่ผ่านการแต่งงานมาแล้ว 2 ครั้งและแยกทางกันทั้ง 2 คนย่อมมีความเข้าใจในชีวิตคู่และเรื่องบนเตียงเป็นอย่างดี
- มีผู้สนับสนุนให้เธอมั่นใจที่จะเขียน ไม่ว่าจะในกลุ่มคนอ่านที่พอใจกับการตอบปัญหาของเธอ หรือเพื่อนนักเขียนในวงการที่สนับสนุนให้เธอเขียนเพราะงานของเธอให้ความรู้และให้สาระ
- จากการตอบปัญหาทางเพศของเธอทุกคนให้การยอมรับในการใช้ภาษาและเป็นที่ยอมรับว่า “สาวสองพันปี” ใช้ภาษาที่โป๊แต่ไม่เปลือย ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่ามวลชนให้การยอมรับในด้านการใช้ภาษาที่เกี่ยวกับเรื่องเพศและการที่คลุกคลีอยู่ในการเขียนเรื่องเพศอยู่แล้ว เมื่อพัฒนาการเป็นการเขียนนวนิยาย หรือเรื่องสั้นเกี่ยวกับเรื่องเพศ จึงง่ายที่จะได้รับการยอมรับ

สาเหตุที่เลือกเขียนเรื่องเพศเพราะ

1. เชื่อว่าการที่ใครกล้าที่จะเขียนเรื่องเพศถือว่า คน ๆ นั้น มีความจริงใจและเธอก็คิดว่าเธอมีความจริงใจกับผู้อ่านที่จะให้ความรู้เรื่องเพศ
2. การเขียนในเรื่องที่ปกปิด เรื่องที่มีคนเขียนน้อย เช่น เรื่องเพศ ทำให้ ม.ล.เบญจมาศเลือกที่จะเขียนเพราะจะเป็นวิทยาทานแก่คนที่อยากรู้

สุจินดา กล้าเขียนเพราะ

- อยากแก้แค้นอดีตสามี อยากทำให้เขาารู้สึกเจ็บปวดและเธอรู้สึกสะใจ
- คิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องของความต้องการตามธรรมชาติไม่ใช่เรื่องที่ต้องปกปิดและคิดว่าทุกคนก็อยากรู้เรื่องเพศ
- การที่นักวิจารณ์พากันโจมตีผลงานของเธอทำให้เธอเกิดแรงผลักดันที่จะสร้างงานเหล่านี้ เพราะในตอนแรกเธอไม่คิดว่าจะมีคนให้ความสนใจกับเรื่องของเธอมาก สุจินดายอมรับว่าตอนแรก ๆ ที่ถูกโจมตีเธอรู้สึกกลัวและโกรธที่ถูกกล่าวหาต่าง ๆ นานา แต่เมื่อเวลาผ่านไปเธอเริ่มเคยชินการที่ถูกโจมตีหรือถูกตำหนิ และสุดท้ายเธอก็หมดความกลัวซึ่งเป็น

แรงผลักดันที่ทำให้เธอเขียนเรื่องเพศได้เพราะเธอไม่ต้องกลัวใครต่อใครต่อว่าอีกแล้ว เพราะทุกคนได้ต่อว่าเธอแล้ว

สาเหตุที่เลือกเขียนเรื่องเพศเพราะ

1. คลุกคลีกับเรื่องเหล่านี้มานาน ตั้งแต่การอ่านหนังสือประเภทโรแมนติก มีแฟนเป็นอดีตช่างภาพ นู้ด และความสนใจส่วนตัวทั้งหมดนี้เป็นเหตุผลที่เธอเลือกที่จะเขียนเรื่องเพศเพราะเป็นเรื่องที่เธอมี ข้อมูลและถนัดที่สุด
2. กองบรรณาธิการของสำนักพิมพ์เลือกผลงานที่เป็นอิโรติกในการพิมพ์ผลงานรวมเล่มออกมา ครั้งแรก เพราะต้องการขายความเป็นนักเขียนอิโรติกของเธอ ดังนั้นทุกคนจึงรู้จักเธอในนาม นักเขียนอิโรติก

กิงฟ้า กล้าเขียนเพราะ

- ไม่คิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องหยาบ เธอมองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องของความสวยงาม ดังนั้น เมื่อเป็นเรื่องสวยงามก็ควรมีการนำมาเขียนเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบถึงความสวยงามที่เธอเคยสัมผัสจากประสบการณ์การดูภาพยนตร์ การอ่านหนังสือ เป็นต้น
- กิงฟ้า คิดว่าในเมืองไทย ยังไม่มีใครเขียนเรื่องอิโรติกได้ถึงขั้นที่ทุกคนให้การยอมรับ ไม่มีใครโดดเด่นกว่าใคร ฉะนั้นเธอจึงกล้าเขียนเพราะเธออยากลองเขียน แต่ถ้ามีนักเขียน ที่ได้รับการยอมรับในการเขียนเรื่องอิโรติกแล้วเธอก็คงไม่กล้าเพราะกลัวว่าจะเขียน ได้ไม่ดีเท่า

สาเหตุที่เลือกเขียนเรื่องเพศเพราะ

1. อยากเขียนเรื่องอิโรติกสำหรับวัยรุ่นอ่าน ซึ่งไม่ต้องไปมาขนาดนิตยสารระดับล่างที่มีขายอยู่ทั่วไปหรือหนังสือต้องห้าม เธอจึงเขียน ใจแตก และเปลือย...อารมณ์
2. การที่เธอได้มีชีวิตคลุกคลีอยู่กับวัยรุ่นและการใช้ชีวิตวัยรุ่นที่โลดโผนของเธอทำให้เธอได้เห็น สภาพของวัยรุ่นในเมืองไทยที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่ดี กิงฟ้าจึงอยากเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันผ่านทางเรื่องอิโรติกของเธอให้สังคมได้รับรู้บ้าง